

Καλαρρύτεν, τὸ Μέτσοβο, τὸ Ἀσπροπόταμο χρησι-
μέβανε γιὰ κέντρο στὰ τριγυρινὰ χωριὰ καὶ διοι-
κόντανε μὲ τὸν ἴδιον ἀπάνου κάτου τρόπο ὅπως καὶ ὁ
Μωριάς. Καθὼς φαίνεται ἡ Συρακο εἶτανε ἡ πρω-
τεύουσα τῆς συγκυβέρνησις καὶ δέφτερο ἐρχότανε ἡ
Καλαρρύτεν. Οἱ κάτοικοι, πραγματεφτάδες ἢ τεχνί-
τες κατορθώσανε ν' ἀποχτήσανε πολὺ βιός πολλοὶ
εἶχανε ὡς 100 καὶ 200 χιλ. φλουριά καὶ γιὰ τοῦ-
το προκόψανε σὲ βελτιωθὲν ἀπίστευτο.

Οἱ δημογέροντες δὲ φροντίζανε μονάχα γιὰ τὸ
γενικὸ συμφέρον μὰ ἐπιτηρούσανε καὶ τὴν ἰδιωτικὴν
ζωὴν καὶ τὴν οἰκογενειακὴν τιμὴν καὶ ἀνεξάρτητον ἀπὸ
τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχήν, δικάζανε τὰ οἰκογενειακὰ
ζητήματα.

Ἄν καὶ κοσμογυρισμένοι οἱ Βλαχοχωρίτες κα-
τορθώσανε νὰ κρατήσανε τὰ ἴθιμά τὰς καὶ γι'
ἀπὸ τοὺς πολεμοῦσανε τὰ λούσα τῶ γυναικῶν. Ὁ
Rouqueville ποὺ ταξίδεψε σ' ἀπὸ τὰ μέρη λέει
τὰκόλουθα γιὰ τὴν Καλαρρύτεν.

«Ἡ Καλαρρύτεν ἔχει 580 φαμελιὰς Βλάχικες
ποὺ κάθονται σὲ μέρος πρὸ κατάλληλο γιὰ αὐτο
φωλιὰς καὶ γιὰ τὰ ὄνια παρὰ γι' ἀθρώπους. Χτι-
σμένη πατώματα, πατώματα ἀπάνω στὰ χεῖλια
τοῦ βράχου πιάνει ὡς 1200 μέτρα στὶς πλαγιὰς
τοῦ βουνού... Τὸ σφέρο ἔκαμε τοὺς ἐξυπνοὺς Βλά-
χους νὰ μάθουνε νὰ γνέθουνε τὰ μαλλιά ποὺ πέρ-
νανε ἀπὸ τὰ πρόβατά τούς, λίγο λίγο ἀρχίσανε νὰ
φαίνουνε χοντρά μαλλίτικα ποὺ ἀγοράζανε οἱ Ἀρ-
βανίτες γιὰ τὶς κάπες τούς, καὶ οἱ νάρτες τῆς Ἀ-
δριατικῆς γιὰ τὶς καπότες τούς. Κατορθώσανε νὰ
πάρουνε τὴ Γαλλικὴ προστασίαν γιὰ νὰ στέλλου-
νε τὶς πράματιες τούς στὰ ξένικα, ὕστερα ἀρχίσανε νὰ
πηγαίνουνε ἀπὸ τούς στὸ ἐξωτερικὸ καὶ νὰ φροντί-
ζου-νε μοναχοὶ τούς γιὰ τὴν πούληση. Οἰκονόμοι,
καθὼς κατορθώσανε ἀπὸ τὴν Καλαρρύτεν, ἀπὸ τὴ
Συρακο, τὸ Μέτσοβο, τὸν Ἀσπροπόταμο καὶ τὸ
Ζαγόρι νὰ πᾶνε καὶ νὰ κενήσουνε σ' ὅλες τὶς ἔμπο-
ρικὲς πολιτείας τῆς Μεσόγειος. Τότες ναβλῶνανε
Γραικικὰ καράβια ἀντὶς νὰ δίνου-νε τὸν παρά τούς
στοὺς ξένους. Ὅντας ἀγαπημένοι βοηθοὺς ὁ ἕνας
τὸν ἄλλονε καὶ ἀνοίξανε καταστήματα στὴ Νάπολη,
στὸ Λιβουρνο, στὴ Γένοβα κτλ... Ἀπ' ἀπὸ τὰ ποὺ
εἶπα δὲ θὰ φανεῖ σὲ κανένα παράξενον σὰ μάθη πὼς
στὴν Καλαρρύτεν βρῖσκεται τὴ κόρσα ὅλης τῆς Ἑ-
βρώπης. Οἱ Καλαρρυτινοὶ μιλοῦνε πολλὰς γλώσσας
καὶ ἔχου-νε ἀρκετὰ καλὰς βιβλιοθήκας μὲ πολλὰ γαλ-
λικὰ καὶ ἰταλικὰ βιβλία καὶ τοὺς Ἑλλήνας κλασι-

κοὺς... Μὰ κείνον ποὺ εἶναι τὸ πρὸ θαυμαστὸ εἶναι ἡ
τάξη καὶ ἡ ἡσυχία ποὺ ὑπάρχει στὶς πολιτείας ἀπὸ τῆς.
Κυβερνοῦνται φρόνιμα καὶ βαθειοστόχαστα... Σὰν
καλοὶ πατριῶτες, δὲ μεταχειρίζονται τίποτις ξένο.
Οἱ σοφάδες, τὰ χελιά ὅλα φτιάχνου-νται ἀπὸ ντό-
πιους. Ἐχου-νε νόμους ποὺ φροντίζου-ν γιὰ τὸν ἰδιω-
τικὸ βίον τοῦ καθένα. Οἱ γυναῖκες πρέπει νὰ φοροῦ-
νε ρούχα ποὺ φτιάχνου-νε οἱ ἴδιες καὶ μόνο δυὸ μεταξω-
τὰ μαντίλια ἔχου-νε τὸ δικαίωμα νὰ φοροῦ-νε γιὰ
στολίδι τὶς γιορτές. Τὰ χρυσὰ κεντήματα, τὰ σάλια
καὶ τὰ γουναρικά εἶναι ἀπαγορευμένα. Ἄν κανένας
ἀντρας δώσῃ τὴν ἀδεια στὴ γυναῖκα τοῦ νὰ βάλῃ
κανένα ἄλλο στολίδι θὰ μείνῃ ξέχωρα ἀπὸ τοὺς ἄλ-
λους καὶ κανεὶς δὲν τοῦ μιλεῖ ὥσπου νὰ μετανοή-
σῃ» (Τόμ. Β' σελ. 355).

Κοντὰ στὰ Βλαχοχώρια καὶ βορεινὰ ἀπὸ τὰ
Γιάννινα εἶτανε τὸ Ζαγόρι ἀπὸ 40 Ἑλληνικὰ χωριὰ

μὲ πρωτεύουσα τὸ Καπίτσοβο. Φαίνεται πὼς καὶ
κείνον εἶτανε ἐνωμένο μὲ τὰ Βλαχοχώρια, κατὰ τὸν
Ἄνθ. Γαζὴ μάλιστα, ἡ Καλαρρύτεν εἶχε πρωτεύου-
σα τὸ Ζαγόρι.

Ἄλλη μιὰ συγκυβέρνησις εἶτανε τὰ 24 χωριὰ τοῦ
Βώλου ποὺ ζούσανε γεωργικὴν ζωὴν. Κι ἀπὸ τὰ χω-
ριὰ διατηρούσανε σχολεῖα καὶ βιβλιοθήκας καὶ μάλι-
στα, καθὼς λέει ὁ Urquhart, εἶχανε καὶ ἀργαστή-
ρι Χημείας καὶ Φυσικῆς.

Ἄρτες οἱ τρεῖς εἶτανε οἱ πρὸ ἐπίσημες καὶ πρὸ
ἀνεξάρτητες συγκυβέρνησις, πολλὰς ὅμως μικρότερες
βρισκόντανε σκορπισμέναι σὲ ὅλα τὰ μέρη τῆς Τουρ-
κίας.

(ἀκολοῦθεῖ)

ΓΙΑΓΚΟΣ ΧΑΤΖΗΣ

ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ.

Σὲ τρία φύλλα τοῦ «Χρόνου» (6 Σεπτεμβρίου σελ. 1, 8 Σεπτεμβρίου σελ. 4 καὶ 9 Σε-
πτεμβρίου σελ. 4) δημοσιετήσανε τρία γράμματα μὲ τὴν ὑπογραφήν «Νεοέλληνα» καὶ μὲ τοὺς
χτυπητοὺς τίτλους «Τὰ παρασκήνια τοῦ Μαλλιαρισμοῦ—Τὸ Ἀδερφάτο τῆς Πόλης καὶ
ὁ Νουμάς τῆς Ἀθήνας—Κωμῳδία εἰς τρεῖς... ἐπιστολάς» Τὶς «ἐπιστολάς» αὐτὰς πρέπει
νὰν τις διαβάσῃ καὶ οἱ ἀναγνώστες μᾶς εἶναι διασκεδαστικώτατοι γι' αὐτὸ καὶ τὶς ξανατυπώ-
νουμε δω. Τὸ φαρμάκι τῆς συκοφαντίας ποτε δὲ χύθηκε μὲ τόση τέχνη καὶ μὲ τόση μοχθηρία.
Τιμὴ μᾶς ὁ πόλεμος ποὺ μᾶς γίνεται. Τιμὴ καὶ στὸ «Ἀδερφάτο τῆς Δημοτικῆς» ποὺ στέκεται
τόσο ψηλά, ὥστε ἀδύνατον νὰν τὸ φτάσῃ καὶ νὰν τὸ λερῶσῃ τέτοιαις ἀτιμῆς καὶ ἄναισθη-
τοῦ βροσιῶν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΩΤΗ

Ἀξιότιμη Κύριε Διευθυντά τοῦ «Χρόνου».

Μὲ ὄσσην αὐθαδεῖαν καὶ ἂν διέψευθεν ὁ κ. Νου-
μάς πρὸ δέκα περίπου ἡμερῶν τὴν ὑπὸ τοῦ «Χρό-
νου» καὶ ἄλλων ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων ἀναγραφεί-
σαν εἰδήσει, ὅτι ὁ «Νουμάς» εἶτιναξε τὰ κῶλα ἐξ
ἀσιτίας, ἡ εἰδήσις παραμένει ἀληθής, ἀληθεστάτη,
ὅπως θέλει ἀποδειχθῆ τετραγωνικώτατα ἐκ τῶν ἀ-
ψευδῶν ἀνακοινώσεων, τὰς ὁποίας σκοπῶ νὰ κἀμω
εἰς τρεῖς ἐπιστολάς χάριν τῶν ἀναγνωστῶν σας. Ἄν
ἐξακολουθῆ νὰ ἐκδίδεται εἰσέτι ὁ «Νουμάς», δὲν
σημαίνει τίποτε καὶ ὁ λύχνος, ὅταν τοῦ σῶθῃ τὸ
ἐλαίον, ἀφίνει κάποιαν τελευταίαν ἀναλαμπήν. Ὡς
τοιαύτην πρέπει νὰ ἐλαβῆτε, ὡς τελευταίαν δηλα-
δὴ ἀναλαμπήν τοῦ λύχνου τῆς μαλλιαροσύνης, τὴν

ἐξακολουθῆσαι τῆς ἐκδόσεως τοῦ «Νουμά», διότι τοῦ
σῶθηκε πλέον φεῦ! τὸ λάδι τοῦ!

Αἱ πληροφορίες, τὰς ὁποίας ἤκαστος δῶτω, εἶνε
ἀκριβεῖς, ἀκριβεστάται καὶ θὰ ἴδῃτε ὅτι δὲν
θὰ τολμησῇ οἱ περὶ τὸν «Νουμᾶν» νὰ διαψεύσουν
οὔτε μιαν ἰστίαν. Μὰ τὰς ἔδωκε στενὸς μου φίλος,
Κωνσταντινουπολίτης, ἄλλοτε Σαῦλος τοῦ Μαλλια-
ρισμοῦ καὶ νῦν Παῦλος τῆς ἀθηναϊκῆς μας γλώσσης
καὶ τῆς ὀρθοφροσύνης. Δὲν τὸν ὀνομάζω, διότι δὲν ἐ-
πιθυμῶ νὰ τὸν παραδώσω εἰς τὴν εὐδοκίαν γλῶσ-
σαν τοῦ κ. Νουμά.

Ἀρχὴ τοῦ παραμυθίου λοιπόν:

Εἰς τὴν Κων(η)πολιν λειτουργεῖ ἀπὸ τετραετίας
περίπου μυστικὴ τις ἐταιρεία ὑπὸ τοῦ τίτλου Ἀ-
δερφάτο τῆς Δημοτικῆς, ἀποτελουμένη ἀπὸ τρεῖς

N. F. ABAZOS

ΣΤΟΝ ΚΑΒΟ'

— Μὰ δὲ φαίνεστε δὰ καὶ τόσο γριζὶ !
— Πὼς δὲν εἶμαι ! πέρασα τὰ ἐξήντα !
— Ποῦ εἶναι ὁ γιατρός ; σουρτουκίει ;
— Ποιὸς ξέρεῖ ποῦ βρῖσκεται ὁ γεροκολασμένος !
Ἐπίτηδες εἶπα τοῦ Γιάννη νὰ κάτσομε δω πα-
ράμερα γιὰτὶ σὰν ἐρθῇ ὁ γιατρός ἀρχίζει κάτι χῶ-
ρατα μὲ τὴν τραγουδήστρα, κάτι ἀνοσιεῖς ξαναμω-
ραμένου καὶ συχίζουμαι.
— Ὅχι δὰ ! — εἶπ' ὁ Κώστας. — Ὅ,τι πῆ ὁ
καφερός ὁ γιατρός ἔχει τὸ γούστο τοῦ !
— Καλὸς καὶ ἄξιος εἶναι ! Φίλος πιστός, πο-
νόφυκος, λαμπρός ἐπιστήμονας, εὐχάριστος σύντρο-
φος ἕνα μονάχα τὸ κακὸ τοῦ, ξεχνάει πὼς γέγρασε
καὶ μιλεῖ καὶ φέρνεται σὰν παλλικαράκι...

*) Ἡ ἀρχὴ τοῦ στὸν ἀριθ. 308.

— Γιὰ σου Ὀλγα μου περίφημη ! Καθράκι
μοῦγινας πάλε, καθράκι ! — ἀκούστηκε μιὰ χοντρή
φωνάρα πρὸ πέρα καὶ ὅλοι σκάσανε στὰ γέλια. Ἡ
κυρὰ Σεβαστὴ κατέβηκε τὰ μούτρα τῆς.

— Ὄχ ! δυστυχία μᾶς ! Μὲ πολὺ κακοὺς σκο-
ποὺς μᾶς ἐρχεται καὶ θὰ κἀνῃ ρεζιλίαια... δὲν τῶχω
σκοπὸ, γιὰ τὸ Θεό, νὰ βγάλουμ' ὄνομα στὸ Λου-
τράκι. Σήκω, Γιάννη, πᾶμε νὰ φύγουμε...

— Καλὰ τὰ λές, μαμά, τώρα ποῦ μᾶς εἶδε...

— Μωρὲ ποῦ πῆγε καὶ τρούπωσε κείνος ὁ Γιάν-
νης ! Σαράντα πέντε Γιάννηδες καὶ ἐνὸς κοκκόρου
γνώση ! Βρὲ γιὰ τὸ Θεό ! Λὲς καὶ σὰς κυνηγᾶνε
σταυρωτῆδες... Σὲ καλὸ σας ! Βγάλτε, μωρὲ, ὄξω τὸ
τραπέζι νὰ πάρομ' ἀγέρα !..

— Καλὰ εἶναι, τώρα, γιατρέ μου, τὸ τραπέζι !
Κόπιασε, κάτσε ἡσυχὰ καὶ μὴ φωνάζης... Ἐίρεις οἱ
πολλὰς φασαρίας δὲ μ' ἀρέσουνε.

— Μὰ πάντα, χριστιανή, θὰ μοῦ κἀνης τὴν
κακιὰ πεθερά ; Σὰ δὲ σ' ἀρέσει ἡ συντροφιά μου,
δὲν ἐρχομαι πιά κοντὰ σου καὶ ξεμπερδεύει ! Ἄ
γιὰ τὸ Θεό !

— Ὅχι, δὰ, γιατρέ, τόσο χοντρά τὰ πράμα-
τα ! Βλέπω πὼς ἔχεις ὄρεξη νάρπαχτῆς σὰν πε-
τεινάρι...

— Γὼ μωρ' ἔχω κέφι γιὰ ἡ μάκνα σου ;

Ἄστονε, Γιάννη μου, δὲν τὸν ξεσνερίζουμαι..

— Ἦρθες μὲ τὸ κακὸ σου, γιατρέ, πὲς τὴν ἀ-
λήθεια ! Πρὶν κάτσης ἀκόμα μᾶς ἀρχίσεις τὶς φω-
νὲς, δὲ μοῦδῶσες κειρὸ οὔτε τὸ φίλο μου νὰ σοῦ συ-
στήσω, τὸν κύριο Ζαφειρίδη... Τώρα ἔρθε στὸ Λου-
τράκι.

— Καλὸς ἔρπες, παιδί μου ! Βλέπεις τῆδικα
ποῦ μοῦ κάνου-νε, βλέπεις ; Τὶ νὰ πῆς ; Σὰν μπο-
ρεῖς κάνε καὶ ἄλλοιῶς !

Ἄξαφνα βροντήσανε τὰ βιολιά καὶ ἡ Ὀλγα ση-
κώθηκε κρατώντας στὸ χεῖρι τῆς ἕνα μικρὸ ντέφι. Λύ-
γισε τὴ μέση τῆς μὲ χάρη, χαμογέλασε γλυκὰ καὶ
κουνώντας τὸ κεφάλι τῆς τσαχπίνικα ἀρχίσε νὰ
τραγουδᾷ :

Ἔλα νὰ σμίξου-με τὰ δυὸ, νὰ γίνου-με ζευγάρι,
κι ὁποιος, πουλί μου, δὲ χαρῆ ὁ χάρος νὰν τὸν πάρῃ!
τρά λαλά, τρα λα λό.
μὲ σέτανε γελῶ !

Σὰν τέλειωσε τὴν στροφή τῆς ἔβγαλε μιὰ ψηλά τὸ
ντέφι μὲ τὰ κουδονάκια καὶ ἀρχίσε νὰ χορεύῃ ἕνα
τρελλὸ χορὸ παράξενον, ποῦδειχνε ὅλη τοῦ κορμιοῦ
τῆς τὴν χάρη καὶ σβελτοσύνην δὲν ἀγγίζανε, θαρρεῖς,

ιατρούς, τούς κ. κ. Φ. Φωτιάδη, Ι. Σιώτην και Ραλλίδην, ένα τσογιέμπορον, τόν κ. Ι. Παντελίδην Παπών, ένα δικηγόρον, τόν κ. 'Αλέξ. Πανταζήν, ένα διπλωματικόν υπάλληλον, τόν κ. Ι. Δραγούμην, και ένα υπάλληλον του μονοπωλίου του καπνού τόν κ. Δ. Τανταλίδην. Πρόεδρος της εταιρείας αυτής είνε ο κ. Φωτιάδης, ταμίας της ο κ. Ι. Παντ. Παπός και μέλη της άντεπιστέλλοντα, με ψήφον όμως, ο κ. Ψυχάρης διά την Γαλλίαν, ο κ. Πάλλης διά την 'Αγγλίαν, ο κ. Π. Βλαστός διά τας 'Ινδίας, ο κ. Ι. Παρμενίδης διά την 'Αμερικην και ο κ. Ταγκόπουλος διά την 'Ελλάδα. 'Η εταιρεία αυτή έχει τριπλούν σκοπόν: α) την αξάπλωση της γλώσσας, β) την εισπραξιν συνδρομών από διαφόρους αγαθούς όμογενείς και γ) την συντήρησιν του «Νουμά», όστις έχει αναλάβει εργολαβικώς και άντί ώρισμένου μηνιαίου επιδόματος να ανακηρύττη «μεγάλους άντρες» και «σωτήρες της Ρωμισούνης» όλους τούς κυρίους τούς αποτελούντας την φιλανθρωπικην αυτήν εταιρείαν. Οί έταίροι δίδοντες τόν παρξ εις τόν κ. Ταγκόπουλο του λέγουν:

— Νά, αδερφέ, φά 'τον!

Και δι' αυτό ώνόμασαν και την εταιρείαν των «'Αδελφάτων» και ως 'Αδερφάτων την αναγνωρίζει ο Νουμάς ή μάλλον την άνεγνώριζεν, διότι το 'Αδερφάτων τόν έφαγε σήμερα.

'Ας είνε. Αυτό θα τό ίδωμεν έν τη συνεχεία της άρηγήτως μας. Τώρα ως άφήσωμεν τά πράγματα να έλθουν με την σειράν των.

Χρήματα τό «'Αδερφάτω» έχει αρκετά, όσα δηλαδή δέν έπρόφθασε να του καταβροχθήσει ο «Νουμάς», και πόρους έχει αρκετούς, δεδηλωμένους και άδηλους. 'Υπάρχουν δυστυχώς πολλοί όμογενείς, και μάλιστα έν τω έξωτερικώ, οτινεις συλλαμβάνονται εύκολώτατα έν τη παγίδι, τη κλωμένη «Γιά τη σωτηρία της Πατρίδος» — διότι όλοι αυτοί οί κύριοι παρουσιάζονται με την προσωπίδα του «'Εθνοσωτήρα».

*

Τά χρήματα αυτά, τά έποια οί κ. κ. του «'Αδερφάτου» άποκαλούν μελοδραματικώτατα «'Ιερά χρήματα», διατίθενται ούτω:

- 1) Διά την συντήρησιν του «Νουμά»
- 2) Διά την έκδοσιν Βιβλίων.
- 3) Διά την ύλικήν προστασίαν άπόρων συγγραφέων της σφείρας των.

4) Διά την προσωρινήν συντήρησιν διδασκάλων της Τουρκίας μαλλιαρών, όταν αί έφορίαι των σχολείων τούς άποστέλλουν εις τας έστίας των, και 5) Δι' άποθεματικόν κεφάλαιον, όπως σύν τω χρόνω εκδώσωσι καθημερινήν έφημερίδα!

Μέχρι πρό δύο μηνών τά πράγματα ιθαίριζον κανονικώς κατά τόν διαγραφέντα τρόπον. 'Από δύο όμως μηνών κ' ένταύθεν έπήλθε πλήρης διάστασις μεταξύ «'Αδερφάτου» και «Νουμά», πρώτον ένεκα της βουλιμίας του δευτέρου, αίτούντος άδιακόπως χρήματα, και δεύτερον ένεκα της δυσαρρεσκείας των ένταύθα δημοτικιστών κατά του «Νουμά», μη παύοντας να ύβρίζη καπηλικώτατα όλους τούς μη «όρθόδοξους» μαλλιαρούς, δηλ. τούς κ. κ. Βλαχογιάννην, Ξενοπούλου, Χαραλάμπην 'Ανδρεάδην, Καρκαβίτσαν, Παύλον Νιρβάναν, Βαρλέντην, Κίμωνα Μιχαηλίδην κλπ. και ύμνούντος την άγιαν Τριάδα μόνον, Ψυχάρην, Πάλλην και Παλαμάν, την και πληρώνουσαν τούς ύμνους του.

Δικαιώτατα ο ήμιμαλλιαρός και ήμιπροφήτης (ήλιπε και «'Αποκάλυψιν») κ. Χαρ. 'Ανδρεάδης ο έκ Καππαδοκίας, φωνάζει εις τά καφενεία και εις τας πλατείας άδ Νουμάς είνε εκμεταλλευτής της Δημοτικής».

Και διατί είνε εκμεταλλευτής της Δημοτικής, καθώς και διατί άπεκηρύχθη ύπό του «'Αδερφάτου» θα τό άποκαλύψωμεν εις τας έπομένας έπιστολάς.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

'Ορείλομεν να άνομολογήσωμεν ότι οί έν Κων)πολει δημοτικισται, οί του «'Αδερφάτου» δηλ. ίδρυται και έταίροι, βλέπουν όπωσδήποτε γενικώτερον και άντισχολαστικώτερον τά πράγματα. Δι' αυτούς ο κ. Ξενοπούλος λ. χ. συντελεί σημαντικώς εις την αξάπλωση της γλώσσας, άδιάφορον άν πολυμει συστηματικώς τόν κ. Ψυχάρην και άν ή γλώσσα των διηγημάτων του είνε καθαρώς άντιψυχαρική, παραμένουσα άγνώως δημοτική.

Δι' αυτούς ο κ. Νιρβάνας, όσον και άν συντάσσει τά άρθρα του εις την καθαρεύουσαν, θεωρείται πολεμιστής δεινός διά την αξάπλωση». Τό ίδιον συμβίνει και με τούς άλλους λογίους μας. τούς όπωσδήποτε δημοτικιστάς, τούς όπολους έν τούτοις ο κ. Νουμάς άποκαλεί «'άκαθάρτους» — καθαρώτατος ών αυτός.

Συμβαίνει και τι άλλο, τό όποιον άνάγκη να κα-

ταλογισθή εις τό ένεργητικόν του «'Αδερφάτου». 'Η πλειονοψηφία του είνε άντιψυχαρική. Δηλ. οί περισσότεροι έξ αυτών, των έν Κων)πόλει αδερφάτων άνέχονται τόν κ. Ψυχάρην, αλλά και δέν τόν παραδέχονται. 'Ιδιαίτερώς μάλιστα και τόν πολεμούν, όσον τοίς είνε δυνατόν ένεργούντες κατ' αυτού έν είδος κλεφτοπολέμου, ως τούτο έξεδηλώθη περιτράνω εις προσωπικήν τινα έριδα μεταξύ κ.κ. Ψυχάρη και Πάλλη, καθ' ήν τό «'Αδερφάτω» έτάχθη με τό μέρος του δευτέρου — ίσως διότι ο δεύτερος, ο κ. Πάλλης δηλ. είνε και ο πλουσιώτερος.

Με την πολιτικήν αυτήν του «'Αδερφάτου» έστάθη άδύνατον να συμμορφωθί ο κ. Ταγκόπουλος. Φανατικός εις την ιδέαν του, εις την ιδέαν δηλ. του «άπολύτου ψυχαρισμού» όπως είνε φανατικοί εις τας ιδέας των όλοι οί στενοκέφαλοι, ίσως ίσως και έξ άλλης τινός αίτίας όχι και πολύ άσχετου με άλλα ζητήματα άνεκήρυσεν άρχηγόν του τόν κ. Ψυχάρην και έπετίθετο άμειλίκτως και βαναύσως κατά παντός λογίου, μη ψυχαρικού. Διά τόν στενοκέφαλον αυτόν κύριον μεγαλειτέραν άξίαν έχει ο κ. Βαρλέντης λ. χ. διότι κατατρώγει τά τελικά ν' άπό τόν κ. Καρκαβίτσαν ή τόν κ. Γρυπάρην, διότι γράφουν «σάν θέλει» και όχι «σά θέλει». Θάνατος λοιπόν κατά των μη ψυχαριστών, θάνατος έναντίον όλων των μη συμμορφούμενων προς τά γλωσσοκοπανιστικά θέσφατα του έν Παρισίους 'Ελληνογύλλου αίρεσιάρχου θάνατος και κατά του «'Αδερφάτου» άκόμη, άφου και τούτο έν ταίς μυστικαίς ενεργείαις του φωνάται ως μη «'Ορθόδοξον».

*

Πάντα ταύτα, έννοείται, κατηγίλησαν ύπό των ένταύθα δημοτικιστών εις τό «'Αδερφάτω». Συνετάχθη μάλιστα και «κοινή τις διακοίνωσις», ύπογραφείσα παρ' άπάντων των ένταύθα κ' έν ταίς έπαρχίαις δημοτικιστών, ήτις και άπεστάλη εις τό «'Αδερφάτων» με την ρητήν άπαίτησιν να άποκηρυχθή ο «Νουμάς» και να παύση να ύποστηρίζεται χρηματικώς παρὰ του «'Αδερφάτου», διότι έν έναντίω περιπτώσει οί ύπογεγραμμένοι έν τη διακοίνωσει θ' άποχωρήσωσι του άγώνος και θα παύσωσιν όντες δημοτικισται.

'Αμα τη λήψει της αδιακοίνωσης» τό «'Αδερφάτων» ήθουρηθή και πολύ δικαίως, έχον δε και λόγους κατά του κ. Ταγκόπουλου, ως όντος άπό χαρακτήρος άντιπειθαρχικού και ως αίτούντος άδιακόπως χρήματα, προέβη, κατόπιν έπανειλημμένων συ-

τά πόδια της στη γη, ένα σύγνεφο κόκκινο στριφογύριζε μ' όρμη και σε θάμπωνε, για να διαλυθί ξαφνικά σ' ένα λύγισμα της δαχτυλίδειας μεσούλας, σ' ένα χαμογέλιο πονηρό, που φιλι σου γύρευε, σε μαργιόλικες ματιές, π' όπου κι ά στεκόσανε της επαιρνες για δικές σου! Και βροντούσε πάλε τό ντέφι και τά λαούτα με τά βιολιά δίνανε φτερά στα μαγεμένα πόδια της....

Ζωή που θα περάσουμε, με γλέντι και παιχνίδια -- για τό φιλι μου χάνεσαι, και γώ για τά στολίδια! τραλαλά, τρα λα λό για σένανε γελώ!

'Εγείρε μπρός τό λυγρό της κομί, σε ναθελε να πίση στην άγκαλιά σου, λιγώσανε στον πόθο τά μαύρα μάτια της, γεμάτα φωτιά και λαύρα, και σ' ένα μακρό λαχταριστό φιλι σμίζανε τά κόκκινα χειλάκια της στον άγέρα, ξανοίγοντας σε δροσερό χαμόγελο! Με παιδιάτικο καμάρι έδειξε τό χρυσό κοντογουνάκι, σήκωσε τό φουστάνι, να τό δείξη ταχα κι αυτό, ξεγυμνώνοντας πιότερο τά πόδια της, και μονομιζε, σε να τρελλάθησε στην πολλή χαρά, ξανάρχισε τό τρελλό στριφογύρισμα, χτυπώντας τό ντέφι στο κεφάλι, στα χέρια, στα γόνατα!...

Μα γώ βλέπω σωστή Μαινάδα, βρε αδερφέ -- είπ' ο γιατρός σαν τέλειωσε ξέρεις πως δέν έχει τσίρι στο είδος της; Για σου 'Ολγα!

— 'Ε! γιατρέ, ρεζιλίκια δέ μου χρειάζονται -- είπ' ή κυρία Σεβαστή, κόβοντάς του τό βήχα..

— Βρε αδερφέ όλος ο κόσμος χειροκροτάει..

— Δέν είν' άνάγκη τώρα να ρεκλαμάρης την κρίση σου! Σάν έρθη με τό δίσκο της παίνοσε τη σο θές. Δέν μπορείς ναφήσης τις φωνές;

— Καλά, μανούλα καλά! Τό βλέπω γώ πως θα με βάλης σε θεογονία... Τσιμουδιά! Θα την καταπιώ τη γλώσσα μου..

— Δέ μου λές Κώττα -- είπε ο Γιάννης για νάλλάξη κουβέντα, με τό Θόδωρο είσανε τόση ώρα;

— Γυρίζοντας άπ' τό ταχυδρομείο βρήκα στο δρόμο ένν δάσκαλο που τόνο γνώριζα πό παιδί. Σώνει και καλά ήθελε να με πάρη σπίτι του, να με τραπάρη καφφέ. Μπήκα για μια στιγμή κ' έκατα δύο ώρες! Κι αυτός κ' ή γυναίκα είνε για τά πανηγύρια, ταίρι, με τό Θεό, δέν έχουνε! Σάν τούς έσηπα βρήκα τό Θόδωρο.

— Και πού κάνει τό δάσκαλο;

— Πρώτα εΐτανε δάσκαλος, ύστερα κάποιος βουλευτής του τόπου του, Μωραΐτης είνε, τόνο

διώρισε τελώνη, πριν γενή ο καινούριος νόμος. 'Ετσι κερδίζει πιότερα!

— 'Α βέβαια! 'Ενας κατεργάρης κερδίζει.

— Αύτός είνε κουτοπόνηρος, έχει όμως μια γυναίκα στρίγγλα! ο Θεός να πέ φυλάξη! Παράξενο άντρώγυνο. Είνε κ' οί δυο Μακρακιστάδες κι όλο με ρητά της Γραφής σου μιλάνε!

'Επειτα καμαρώνουν πως ξέρουνε γράμματα -- κ' ή γυναίκα του εΐτανε δασκάλα -- και σου πετοίνε κάτι 'Ελληνικούρες, που σε πιάνει ανατριχίλα. Θέξθουνε τώρα δώ, να τούς καμαρώσετε. Στάσου μωρέ!... να! να τούς! πκά να τούς φέρω...

— Ούφ! τί τούς ήθελε τώρα! για φόρτωμα;

— 'Αφης, χριστιανή, να γελώσουμε και λιγάκι! Πως άλλαξες έτσι, Σεβαστή, δέ μου λές;

— 'Α βέβαια! 'Ο γιατρός μας είνε τώρα στις χαρές του που θα βρή κορόιδα!

'Ο Κώστας, με περισσό καμάρι, κουβάλησε τό ταιριαστό άντρώγυνο, για τό γενέτι της θειάς του. 'Ο κύρ Θεόφιλος Πούπουλος εΐτανε καμιά πενήνταριά χρονώ άνθρωπος, ψηλός, ξερακιστός. μαυροκίτρινος, σε να κρατούσε σαρακοστή όλο τό χρόνο βάλτε τώρα στο νού σας δυο μπτάκια μικρά και στρογγυλά, σαν της κότας, μια μύτη μακρουλή και

νεδριάσεων και συνεννοήσεων μετά των ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διαβιούντων ἐταίρων, εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ διακόψῃ τὰς σχέσεις του μετά τοῦ «Νουμά», νὰ τὸν ἀποκηρύξῃ καὶ νὰ ἐπιτύχῃ παντὶ τρόπῳ τὴν διακοπὴν τῆς ἐκδόσεώς του.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη, ἡ ὀριστικὴ καὶ ἀμετάκλητος, ἀνεκοινώθη εἰς τὸν κ. Ταγκόπουλον κατὰ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου, ὅτε ὁ «Νουμάς» διεκόπη δῆθεν προσωρινῶς δι' ἓνα μῆνα.

Διατὶ ἐπανελήθη τὴν ἡμέραν ἐκδόσεώς του καὶ πῶς συντηρεῖται μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν καὶ ἀποκήρυξιν τοῦ «Ἀδερφάτου», θέλω σὰς ἐκθέσει ἐν τῇ τρίτῃ καὶ τελευταίᾳ ἐπιστολῇ μου. Ὁ φίλος μου, ὅστις μοὶ ἔδωκε ταύτας τὰς ΑΚΡΙΒΕΙΣ καὶ ΔΝΑΜΦΙΣΒΗΤΗΤΟΥΣ πληροφωρίας, ἔλαβεν ἐσχάτως διεξοδικὴν καὶ ἀθηναιοειδήτην ἐπιστολὴν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἐξιστοροῦσαν πάντα τὰ μετὰ τὴν διακοπὴν τῶν «διπλωματικῶν σχέσεων» συμβάντα. Ἡ τρίτη λοιπὸν ἐπιστολή μου θέλει περιέχει ἀθηναιοειδῆ καὶ περιεργωτάτην περιλήψιν τῆς ἐν λόγῳ ἐπιστολῆς τοῦ φίλου μου.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΡΙΤΗ

Διὰ νὰ προλάβω κάθε δῆθεν διάψυσιν τῶν ὄσων ἐν ταῖς προηγουμέναις ἐπιστολαῖς μου, πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ, σὰς ἀνεκοίνωσα, παρακαλῶ τοὺς τοῦ «Ἀδερφάτου τῆς Πόλης» καὶ τοὺς τοῦ «Νουμά» ἔθνο-ἰωτῆρος (??) νὰ μοὶ ἀπαντήσουν κατηγορηματικῶς εἰς τὰ ἐξῆς ἐρωτήματα :

1) Εἶνε ἀληθὲς ἢ ὄχι, ὅτι ἀφ' ἧς ἀπεχώρησεν ὁ κ. Πάλλης τοῦ «Νουμά» ἀνέλαβε τὸ «Ἀδερφάτον» τὴν συντήρησίν του;

2) Εἶνε ἀληθὲς ἢ ὄχι, ὅτι εἰς τὰ ἐμπορικὰ βιβλία τοῦ κ. Ἰωάννου Παντελίδου Παππᾶ (ἐν Γαλατῆ Κων)πόλεως) ὑπάρχει ἀνοικτὴ μερὶς δοῦναι καὶ λαβεῖν ὑπὸ τὸν τίτλον «Νουμάς»;

3) Εἶνε ἀληθὲς ἢ ὄχι, ὅτι τὰ τυπογραφικὰ τοῦ «Νουμά» πληρώνονται ἐκ Κων)πόλεως;

4) Εἶνε ἀληθὲς ἢ ὄχι, ὅτι ὁ Πρόεδρος τοῦ «Ἀδερφάτου» δι' αὐστηρᾶς ἐπιστολῆς του ἐδήλωσε ρητῶς καὶ ἀπεριφράστως, ὅτι ἀποσύρει τὸ «Ἀδερφάτο» τὴν τε ὕλικὴν καὶ ἠθικὴν προστασίαν του ἀπὸ τὸν «Νουμᾶν»;

5) Εἶνε ἀληθὲς ἢ ὄχι, ὅτι ὁ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ «Ἀδερφάτου» κ. Ι. Δραγούμης διελθὼν ἐσχάτως ἐξ

Ἀθηνῶν οὔτε ἠθέλησε κἄν νὰ ἴδῃ τὸν κ. Ταγκόπουλον, διότι τοιαύτην ρητὴν διαταγὴν εἶχε λάβει παρὰ τοῦ κ. Φωτιάδου, τοῦ Προέδρου τοῦ «Ἀδερφάτου»;

Εἶνε ἄνδρες ὅλοι αὐτοὶ οἱ κύριοι καὶ δι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἀποτολήσῃ νὰ διαψεύσῃ οὔτε γραμμὴν ἐκ τῶν ἄνωτέρω καὶ δι' αὐτὸ τὰ ἐρωτήματά μου θὰ μείνουν ἄπαντῆσεως.

*

Ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ἀφήγησιν τῶν γεγονότων.

Κατὰ τὸν παρελθόντα Μάιον ὁ κ. Ταγκόπουλος μετέθετο κατεσκευασμένως εἰς Κων)πολιν διὰ νὰ στερεώσῃ τὴν κλονιζομένην θέσιν του. Εἶχε μυρισθῆ ὁ ἐν λόγῳ κύριος ὅτι ἐγεννήθη δυσάρεσκα ἡ ἀρκούτως δυνατὴ κατ' αὐτοῦ καὶ ὅτι τὸ «Ἀδερφάτο» εἶχεν ἀποφασίσει τὸν ἐξοβελισμόν του ἐκ τοῦ ἀγῶνος. Τὸ ταξιδιόν του ὅμως δὲν τὸν ἔσωσε. Ἀνεστάλη μόνον προσωρινῶς ἡ παῦσις του, ἥτις ἐπῆλθεν ἀκριβῶς δύο μῆνας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἐκ Κων)πόλεως. Ὁ κ. Ταγκόπουλος ἰπαύθη ἐκ τῆς θέσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ «Νουμά». Αὐτὸ εἶνε πλέον γεγονός ἀναμφισβήτητον. Τί σημαίνει ἀν' ἐξ ακουούθη νὰ ἐκδίδῃ τὸν «Νουμᾶν»; Ἦτο μισθωτὸς τοῦ «Ἀδερφάτου» καὶ ἀφοῦ τὸ «Ἀδερφάτο» ἔπαυσε νὰ τὸν πληρῶνῃ σημαίνει ὅτι ἔπαυσε νὰ εἶνε καὶ διευθυντὴς τοῦ «Νουμά».

Ὁ «Νουμάς» ἔχει περισσὴν αὐθάδειαν καὶ καθόλου παράδοξον νὰ παρουσιασθῆ μεθαύριον (ἂν ἐξακολουθῇ, ἔνοεῖται, νὰ ἐκδίδεται ἕως μεθαύριον) καὶ νὰ τὰ διαψεύσῃ ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα.

*

Τί μέλλει τώρα γενέσθαι μετὰ τὴν μέλλουσαν διακοπὴν τοῦ «Νουμά»; Οἱ Μκλλιαροὶ θὰ μείνουν ἄνευ ἐπισήμου ὀργάνου;

Ὅχι, αὐτὸ δὲν γίνεται. Εἰς τὴν Συνταγματικὴν Τουρκίαν σήμερον εἶνε εὐκολωτάτη ἡ ἐκδοσις ἐφημερίδος καὶ ὡς θετικώτατα ἐπληροφωρήθη τοιαύτην ἐφημερίδα σκοπεῖ νὰ ἐκδώσῃ καὶ τὸ «Ἀδερφάτο», πραγματοποιοῦν οὕτω καὶ τὸ παλαιόν του ὄνειρον, νὰ ἔχῃ ἐφημερίδα ἀποκλειστικῶς ἰδικήν του, ἐκδομένην ὑπὸ τὴν ἄμετον ἐπιθεσίαν του, ἐφημερίδα κοσμίαν, μετριοπαθῆ, ἐξυπηρετοῦσαν τὰ συμφέροντα... τοῦ κόμματος καὶ συντελοῦσαν οἰονεὶ εἰς τὴν μεγαλειτέραν ἐξάπλωσιν τῆς γλώσσας ἐν Τουρκίᾳ. Διότι, πάνυ δικαίως, οἱ τοῦ «Ἀδερφάτου»

φρονοῦν, ὅτι τὸ κέντρον τοῦ ἀγῶνος των πρέπει νὰ μεταφερθῇ ἐν Κων)πόλει, ἐνθ' οἱ δημοτικισταὶ πολεμοῦνται λυσσωδέστερον παρὰ τοῦ ἐπιχωρίου Τύπου καὶ οἱ ὀπαδοὶ των μετροῦνται εἰς τὰ δάκτυλα τῆς μίσεως χειρὸς. Ἐκδίδοντες ἐφημερίδα ἐν Κων)πόλει ἀπολυτροῦνται καὶ ἀπὸ τοὺς γαμψοὺς ἄνδρας τοῦ κ. «Νουμά», καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν φαρμακερὰν του καὶ ἐχιδνοειδῆ γλώτταν.

Ὅταν, σὺν Ψυχρῇ καὶ Πάλλῃ, ἐκδοθῇ ἡ ἐν λόγῳ ἐφημερίς, τότε δὴ τότε τὸ προμηνυόμενον γλέντι θὰ εἶνε θεσπέσιον. Διότι ὁ κ. Νουμάς, χάνων τὴν λείαν ἀπὸ τὰς χεῖράς του, δὲν θέλει σιγήσει, θὰ βάλῃ, κατὰ τὴν συνθειάν του, τῆς φωνῆς, καὶ τότε δια τὰ ἄβλυτα τοῦ Μαλλιαρισμοῦ θὰ ἀπλωθοῦν εἰς τὸν ἥλιον νὰ τὰ καμαρώσωμεν.

*

Ταῦτα εἶχον νὰ σὰς ἀνακοινώσω, ἀξιότιμοι Κύριοι Διευθυντά, καὶ εἰς τοῦτο προέβην διότι φρονῶ ἀδιστακτικῶς ὅτι ὁ Μαλλιαρισμὸς πρέπει νὰ κτυπηθῇ παντοειδῶς, ὡς ἀπεργαζόμενος τὴν διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῆς Φυλῆς μας καὶ ὡς ἐξευτελιζὼν τὸ σύγχρονον ἑλληνικὸν πνεῦμα.

Εὐχαριστῶν ὑμᾶς διότι μοὶ παρέσχετε τὰς φιλοξένους στήλας σας,

Διατελῶ κτλ.

Πρόθυμος
ΝΕΟΕΛΛΗΝ

Αἰ, τώρα ποῦ τὰ διαβάσατε ὅλα αὐτὰ, πείτε μας καὶ λόγον σας ἂν τοὺς χρειάζεται ἀπάντησις καὶ τί εἶδος ἀπάντησις τοὺς χρειάζεται. Ἡ δική μας ἡ γνώμη εἶναι πὼς σὲ συγκοφαντίες τόσο χοντρές καὶ σὲ βροσιές καὶ ψευτιές τόσο ἀδιάντροπες, ἡ μόνη ἀπάντησις ποῦ χρειάζεται εἶναι ἡ σιωπὴ. Καὶ θὰ σωπαίναμε ἂν ὁ λιβελλογράφος τοῦ «Χρόνου» δὲν ἄγγιζε μὲ περισσὴ ἀνευλάβεια πρόσωπα ποῦ στέκονται πολὺ ψηλὰ καὶ ἂ δὲν ἀγωνίζονταν, καταχθόνια δουλεύοντας, νὰ σπείρῃ τὴν διχόνοια ἀνάμεσόν μας καὶ νὰ μᾶς παρουσιάσῃ στὰ μάτια τοῦ κόσμου σὺν ἓνα κοπάδι ἀπὸ λυσσασμένους λύκους ποῦ ἄλλη δουλιὰ δὲν κάνουν ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἴσαμε τὸ βράδι καὶ ἄλλη σκέψη δὲν ἔχουμε, παρὰ νὰ τραγώμασθε ἀναμεταξὺ μας καὶ νὰ κοιτάζουμε πὼς νὰ βγάλῃ ὁ ἓνας τὸ μάτι τοῦ ἄλλουνοῦ.

Πὼς ὑπάρχει κάποιος σύλλογος τῆς Δημοτικῆς στήν Πόλιν δὲν τὸ ἀρνούμασθε, οὔτε ὁ

«υπερῆ», σὰ νὰ τὴν λιάνεψες μὲ τὸ κοντυλομάχαιρο, μ' ἓνα στόμα γαϊδουρινό, ποῦδειχνε στὸ γέλιο του κατὰ τὰ δόντια, κ' ἔχετε σωστὴ τὴν ζουγραφίαν του. Ὁ ἄλλο, περασμένα τὰ σαράντα ψηλὴ, παχὴ καὶ κοντόλαιμη, μὲ κρεμκστὸ προγοῦλι καὶ ψηλὰ πάντα σηκωμένο κεφάλι, μὲ γαλαζία πεταχτὰ μάτια, κούτελο στενὸ καὶ στόμα τουρλωτὸ Ἀράπικο, εἶχε κατὰ τὸ σκληρὸ καὶ ἀπότομο στήν ὄψιν τῆς, σὺ φαινότανε πάντα σὰ θυμωμένη. Σὰ βγαίνανε μαζί περιπατο πῆγαιν' αὐτὴ δὺς βήματα μπρὶς καὶ ἀκλουθαγε κείνος πίσου τῆς σὺν κοπέλι...

— Ὅριστε, ὄριστε! Ἀπὸ δῶ κ. Γραμματικὴ.. Φέρε καφεντζῆ δὺς καρέκλες... Ἡ κυρία Σεβαστὴ μὲ τὰ παιδιὰ τῆς, ὁ γιατρός μας κύριος Γαληνίδης..

Ἡ κυρία Γραμματικὴ ζύγωσε μὲ πῶζα τὸ τραπέζι τους, χαϊρέτιο' ὅλους μεγαλόπρεπα κ' ἔκατσε κοντὰ στὴ μάνικ τοῦ Γιάννη, γνέφοντας στὸν ἄντρα τῆς νὰ κάτῃ κοντὰ στὸ γιατρό. Ὁ δόλιος χαϊρέτισε καὶ αὐτὸς κ' ἔκατσε στὰ βουβά, βλέποντάς τῃ στὰ μάτια, σὰ νὰ περίμενε σημάδι γιὰ νὰ νοιξῇ τὸ στόμα του! Φαίνεται πὼς τάντρογυνο αὐτὸ γιὰ νὰ δείξῃ πὼς εἶτανε τοῦ κόσμου, πὼς μύριζ' ἀρχοντιά, κατὰ τὸ λεγόμενον, ὅσο εἶχε νὰ κρατᾷ

σφαλισμένο τὸ στόμα του, παίζοντας ὅταν καὶ ἂν βρὶ σκότανε πανιομίμα' μιλοῦσες καὶ σ' ἀποκρινότανε μὲ κανένα μονόλογο ἢ γνέψιμο. Ἐναμιλοῦσες, μποροῦσες νὰ κοῦσῃς κανένα ρητὸ ἀπ' τὸ Βαγγέλιο! Σὺν κοτοῦσες νὰ πῆς καὶ ἄλλο λόγο, σοῦ πετοῦσε δὺς τρεῖς Ἑλληνικοῦρες χοντρές καὶ τότε πιά βουθινόσανε καὶ σὺ! Μόλις ἤρθανε χύθηκε σ' ἔλους βουθαμάρα καὶ τὰ παιδιὰ μὲ τὸ σταγιὸ βροτοῦσαν τὰ γέλια, βλέποντας τὸ γιατρό νὰ γουρλώνῃ τὰ μάτια του καὶ νὰ κοντανασαίνη, σὰ νὰ κιντόνευε νὰ πάθῃ ἀποπληξία. Στὸ τέλος δὲ βάσταζε πιά, ξερόβηξε κ' ἔκανε γιουρούσι στὴ δασκάλα!...

— Καὶ πὼς τὰ περνάτε δῶ κυρία Γραμματικὴ; Γιατὶ δὲν ἐρχεστε καὶ σεῖς στὸ καφενεῖο νὰ περᾶστε λίγο τῆ. Ὁρα σας; ντὶπ καλογέρα γενήκατε;

— Μωραίνε! Κύριος ἐν βούλειται ἀπωλέσαι! — τὰποκρίθηκε κείνη λίγο ψευδᾶ, ὅπως κάνουν μερικὲς ψευταρχόντισσες.

— Τί παῖ νὰ πῆ αὐτό; Ἐδῶ, θερῶ, δὲν ἔχει τὸν τόπο του!

— Ἦλθομεν, ἰατρί, χάριν λουτρῶν καὶ οὐχὶ δι' ἀμαρτωλᾶς διασκεδάσεις. Ὑμεῖς, ὡς ἰατρός, δέον νὰ δίδητε τὸ καλὸν παράδειγμα εἰς τὸν ὄχλον! δὲν ἔχει οὕτω, κυρία Σεβαστὴ; ἰατροῦ παρόντος πᾶσα

ἀρχὴ παυσάτω!

— Ἀπὸ τὸν Ἄπ. Θόδωρο καὶ στὴ Φανερωμένη! Πελάγωσα, βρε παιδιὰ, εἶσαι μὲ τὸ Χριστὸ!

— Σιωπὰ! Μὴ λαμβάνῃς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἐπὶ ματαίῳ! — φώναξε μὲ θυμὸ ἡ Γραμματικὴ καὶ τὰ παιδιὰ δὲν μπόρεσαν πιά νὰ κρατήσουνε τὰ γέλια...

Γελά ὁ μωρὸς κἄν μὴ τι γελοῖον ἦ! — πρόσθεσε τότε καὶ ὁ δάσκαλος φουρκισμένος.

— Φρόνιμα, παιδιὰ, φρόνιμα! Τί τρόπος εἶν' αὐτός! — τοὺς εἶπ' ἡ κυρία Σεβαστὴ στενοχωρημένη, παίρνοντας τὸ μέρος τῆς μουσαφίρισσας.

— Ἰδέτε, κυρία Γραμματικὴ, ἐκείνην ἐκεῖ τὴν λήμβον, μετὰ τοῦ λευκοῦ ἰστίου, ὅπως ταχίως πλείει καὶ μετὰ πόσης χάριτος! — εἶπε κοροϊδευτικᾶ ὁ Κώστας, λυγίζοντας τὴν ἀγριοφρονία του...

— Ἀγράμματοι ὅλοι, ἀγράμματοι, ἀναλφάβητοι! Μὴ λέγε ποτὲ τὴν λήμβον ἀλλὰ τὸν λήμβον, μὴ λέγε τὰς στήλας τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἀλλὰ τοὺς στήλους, τοὺς στήλους! — φώναξ' ὁ δάσκαλος μὲ πτότερο θυμὸ καὶ τραβήξε πτό πέρα τὴν καρέκλα του, σὰ νὰ φοβήθηκε μὴν πάρῃ ἀπ' τοὺς ἀγράμματους κάποιον μόνιμα!

— Κι ἂν ποῦμε, χριστιανέ, θηλυκὲς τίς στή-

ΔΗΛΩΣΗ

Ένας ΝΕΟΕΛΛΗΝ, σὲ τρία φύλλα τοῦ «Χρόνου», βρισιές, ψευτιές καὶ συκοφαντίες ἀραδιάζοντας, κηκορευτήκε πῶς ξεσκέπασε τὰ «Παρασκήνια τοῦ μαλλιαρισμοῦ» καὶ μᾶς προκαλεῖ νάπαντήσουμε σὲ μερικά ἐρωτήματα πού μᾶς βάζει. Ὁ κύριος αὐτὸς θάναε ἀρκετὰ ἔξυπνος καὶ θὰ ξέρεε πῶς σὲ ἀνυπόγραφους λιβελλοὺς δὲν ἀπαντᾶει κάθε γνωστικὸς ἄθρωπος· ἂ θέλει ἀπάντηση, ἄς φανερώσει τὸνομά του καὶ ἀμέσως θὰν τὴ λάθει. Ὅσο ὅμως ξακολοθεῖ νὰ κρύβεται, μένει συκοφάντης καὶ ἀναπτορῶς, κ' ἔχει τὸ λεύτερο νὰ λέει ὅ,τι θέλει. Κάνεις δὲ θὰν τοῦ ἀπαντήσε ποτέ. Τὰ ἀξιολογώμενα πρόσωπα πού βρίζεε στέκονται ψηλά, καὶ φιλολογικῶς καὶ κοινωνικῶς, τόσο ψηλά πού νὰ μὴν τὰ φτάνουν οἱ ρυπαρότητες τοῦ δρόμου. Ὅσο γιὰ τὸ «Νουμᾶ» τοῦ κἀνοῦμε τὴν τιμὴ νὰν τοῦ δηλώσουμε

- α) Πῶς ξακολοθεῖ καὶ θὰ ξακολοθεῖ νὰ βγαίνει ταχτικά.
β) Πῶς συνεργάζετα ἀδερφικώτατα μὲ ὅλους ὅσοι αγωνίζονται γιὰ τὴ δημοτικὴ γλώσσα, δίχως νάναε δεμένος οὔτε σὲ κόμματα φιλολογικὰ οὔτε σὲ πρόσωπα, καὶ
γ) Πῶς δὲν ὑπάρχουν ἄπλαυτα στὸν ἀγῶνα μᾶς γιὰ νὰν τὰ βγάλει ὁ «Νουμᾶς» καμιά μέρα «εἰς τὸν ἥλιον», μὰ ὅλη ἡ δουλειά μᾶς εἶναι καλοπλυμένη, καὶ ὀλοκάθαρη καὶ δὲ φοβᾶται τὸ φῶς, ἀφοῦ γιὰ κάπιο φῶς, πού τὸ λέν Ἀλήθεια, γίνεται.

Δ. Η. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ
Διευθυντὴς τοῦ «Νουμᾶ»

Ἡ δῆλωση δημοσιεύτηκε στὴν «Ἀκρόπολη» τῆς Τετάρτης (19 τοῦ Σεπτεμβρίου, σελ. 2, στήλ. 4). Καὶ τώρα σταυρώνουμε τὰ χέρια μᾶς καὶ καρτεροῦμε νὰ φανερώσει ὁ κ. Λιβελλογράφος τοῦ «Χρόνου» τὸνομά του. Καὶ πρέπει νὰν τὸ φανερώσει, ὄχι μόνο γιὰτι κάθε ἄν-

πάρχει καμιά ἀνάγκη νὰν τὸ κρύψουμε. Ναι, ὑπάρχει ὁ Σύλλογος αὐτὸς, καὶ κείνοι πού ἐδράσανε καὶ διευτύνουνε αὐτὸ τὸ Σύλλογο, δὲν εἶναι ἐκβιαστές καὶ διακονιαρέοι, καθὼς τοὺς παρουσιάζει ὁ λιβελλογράφος τοῦ «Χρόνου», μὰ ἄντρες πού βαραινουνε σημαντικὰ στὴν κοινωνία τῆς Πόλης, ἄντρες ὑλικά ἀνεξάρτητοι ὄλοι τους, ἄντρες ἐπιτέλους πού τιμοῦν τὸ ἔθνος τους. Γράφοντας ὁ λιβελλογράφος τοῦ «Χρόνου» τὸνομα ΦΩΤΙΑΔΗΣ θὰ θαρρεῖ πῶς γράφει τὸνομα κανενὸς κοινοῦ ἀθρώπου, γιὰτι ἀλλιώτικα, ἂν ἤξερε πῶσο εἶναι βαρὺ αὐτὸ τὸνομα, δὲ θάποκοτοῦσε νὰν τὸ ἀγγίξει μὲ τὴν πέννα του τὴν ἀδιάντροπη. Καὶ μόνο πού ὑπάρχει ἓνας ΦΩΤΙΑΔΗΣ στὸν ἀγῶνα μᾶς καὶ μόνο πού ἀγωνίζομασε πλάι σ' ἓναν τέτιον ἀξιολογώμενο ἄντρα, τὸ θεωροῦμε τιμὴ μᾶς, ἐμεῖς οἱ στενοκέφαλοι, ἐμεῖς οἱ μισθοῦτοί, ἐμεῖς πού πλερώνομασε γιὰ νὰ «διασπᾶσωμεν τὴν ἐνότητα τῆς φυλῆς μᾶς καὶ νὰ ἐξυψώσωμεν τὸ σύγχρονον Ἑλληνικὸν πνεῦμα!»

Ὁ Παρᾶς! Νά, τί τοὺς συγκινεῖ καὶ τί τοὺς κάνει νὰ λυσάζουνε μᾶς! Ὁ Παρᾶς! «Τὸ Ἀδερφάτο ἔχει παρᾶ. Καὶ τὸν παρᾶ αὐτόνε τὸν τρώει ὁ «Νουμᾶς». Καὶ πρέπει πᾶ νὰ πάρει νὰ τρώει, ἀρκετὰ ἔφαγε, νὰ φάμε τώρα καὶ μεῖς». Νά, τὸ τραγοῦδι τους. Καὶ στὸ τραγοῦδι αὐτὸ τοὺς σιγοντάρουν, ἀλοίμονο! καὶ δικοί μᾶς, ἀφοῦ καὶ αὐτὸς ὁ ἀγαθὸς κ. Ἀντρεᾶδης, ὅσο δημοσιεύοντουσαν τὰ λιβελλογραφήματα τοῦ «Χρόνου», γύριζε στοὺς καφενέδες καὶ στὶς πλατεῖες, κατὰ τὴν ἀγιάτρευτη συνήθεια του, καὶ φώναζε:

— Νά, αὐτὸ πού σᾶς ἔλεγα! Ὁ «Νουμᾶς» πλερώνεται, γιὰτι ἂ δὲν πλερώνοτανε θὰ γύριζε καὶ αὐτὸς, σὰν καὶ μένα, σ' ἀνατολὴ καὶ δύση νὰ πουλάει βιβλία καὶ νὰ γράφει συντρομητάδες!...

Ἀδύνατο νὰ γιομῖσει τὸ κεφάλι ἐνὸς τιποτέτιου πῶς μπορεῖς νὰ δουλεύεις καὶ γι' ἄλλο σκοπὸ, καὶ ὄχι μόνο γιὰ τὸν παρᾶ. Καὶ δὲς του βρισιές καὶ δὲς του συκοφαντίες γιὰ τὸν ἔρημο τὸν παρᾶ! Εἶδατε; Καὶ τὸ «Ἀδερφάτο» πῆγε μὲ τὸ μέρος τοῦ κ. Πάλλη, γιὰτι ὁ κ. Πάλλης εἶναι πλουσιώτερος ἀπὸ τὸν κ. Ψυχᾶρη. Παλαιθρωπιές καὶ βρωμοκοινοβέντες πού συχαίνεται κανεὶς δταν ἀναγκάζεται νὰν τίς ξαναπεί.

Τυφλωμένος ἀπὸ τὸν παρᾶ καὶ ὁ λιβελλογράφος τοῦ «Χρόνου» παρουσίασε καὶ τοὺς

δημοτικιστᾶδες γιὰ ἡλίθιους, ἀφοῦ τοὺς ἔβαλε νὰ λένε στὸ «Ἀδερφάτο» τῆς Πόλης — «Ἡ παύεις τὸ Νουμᾶ ἢ παύουμε νᾶμασε μὲ τὴ δημοτικὴ!» σὰ νᾶναι ὁ τίτλος τοῦ δημοτικιστῆ κανένα ἐπάγγελμα ἢ καμιά δημόσια θέση. Μὴ χειρότερα!

*

Τὸ «Ἀδερφάτο τῆς Πόλης» καὶ ὁ «Νουμᾶς» ἀλληλοτρώγονται. Ποιά ἀπόδειξη μᾶς φέρνει; Καμιά. Τὸ λέει μοναχά. Μιά ἀπόδειξη μοναδικὴ ὑπάρχει γι' αὐτὸ τὸ ἀλληλοφάγωμα, ὁ ἴδιος ὁ «Νουμᾶς». Μὰ ξεφυλλίστε τοὺς τόμους του καὶ νὰ δοῦμε πού θὰ βρεῖτε καὶ τὸ Παραμικρότερο σημάδι γι' αὐτὸ τὸ ἀλληλοφάγωμα. Μήπως αὐτὸ τὸ ἀλληλοφάγωμα φανεῖ στὸ μέλλον; Αἶ, μὰ τότε χροιάζεται κάπια ὑπομονὴ καὶ θὰ δεῖτε πῶς οὔτε τότε θὰ φανεῖ τὸ παραμικρότερο. Ἀκόμα καὶ ἡ σημαντικὴ μελέτη «Οἱ Κοινότητες» πού δημοσιεύεται τώρα στὸ «Νουμᾶ» εἶναι γραμμένη ἀπὸ μέλος τοῦ Ἀδερφάτου.

Θὰ βγάλει, λέει, φημερίδα δική του τὸ «Ἀδερφάτο» καὶ τότε θὰ μᾶς τὰ ξεσκεπάσει ὄλα ὁ Νουμᾶς! Μᾶτια μου! Τέτιο γλέντι μὴν τὸ περιμένετε! Νὰ βγάλει φημερίδα τὸ Ἀδερφάτο. Νὰ βγοῦν καὶ ἄλλες δέκα εἰκοσι φημερίδες στὴ δημοτικὴ ὁ Θεὸς νὰ δώσει! Τί ἄλλο θέλουμε; Τί μεγαλύτερη νίκη ἀπ' αὐτὴ ἔχει νὰ ὄνειρευτεῖ ὁ «Νουμᾶς»;

Μὰ εἴπαμε, ὁ παρᾶς τὸν τυφλώνει τὸν ἄθροπο κ' εἶσι τὸν κάνει νὰ βλέπει ὄχι ὄ,τι γίνεται γύρω του, μὰ ὄ,τι φαντάζεται ὄ ἴδιος. Κάτι τέτιο ἔπαθε καὶ ὁ λιβελλογράφος τοῦ «Χρόνου». Κάτι ἄκουσε, κάτι τοῦ σφουρίζανε, καὶ τὸ κάτι αὐτὸ τὸ φούσκωσε, ἀπὸ βᾶτραχο τῶκαμε ἐλέφαντα, καὶ μᾶς παρουσιάστηκε καμαρωτὰ καμαρωτὰ καβάλα στὴν προβοσκίδα του. Ἀς χαίρεται τὴ νίκη του. Τόσο μᾶς θοροβήσανε τὰ γράμματά του, βλέπετε, πού τὰ ξανατυπώσαμε στὸ «Νουμᾶ», παίροντας τίς βρισιές, τίς ψευτιές καὶ τίς συκοφαντίες γιὰ στολίδι τοῦ ἀγῶνα μᾶς, — εἰὸς ἀγῶνα τίμιου καὶ λευκοῦ, πού δὲ σώνει νὰν τὸνε λερώσει καὶ ἂν ξαπολυθεῖ πᾶνου του ἀλάκαιρη ἢ βρώμα πού λιμνάζει σὲ μιά μὸχθηρὴ ψυχῇ.

Γιὰ νάπαντήσουμε, ὄχι στὰ λιβελλογραφήματα τοῦ «Χρόνου», μὰ σὲ μερικὸς φίλους πού ἀνησυχῆσανε ἀπ' ὄσα διαβάσανε, στείλαμε στὴν «Ἀκρόπολη» τὴν ἀκόλουθη

λες οἱ τοῖχοι τοῦ σπιτιοῦ θὰ γκρεμίσουνε τάχα;
— Τῆρει ἀλώδητον, κύριε, τὴν γλῶσσάν σου, τὴν γλῶσσάν σου! — Ἐξακολουθεῖς κείνος στὸν ἴδιο τόνο, σὰ νὰ πῆρε κουράγιο γιὰ καυγᾶ, καὶ ὁ γιὰτρός μὲ τὸν Κώστα, σὰ νὰ τῶχανε συμφωνημένο, τοῦ δειζανε μιά τόση δὰ γλωσσάρα σὰν πατοῦρα!
Ἡ δασκάλα, σὰ νὰ πητῆσαν τὸν κᾶλο τῆς, ἔσπρωξε μὲ βιά τὸ δίσκο μὲ τὰ λουκούμια, ἔρριξε κάτω δυὸ ποτήρια μὲ νερὸ καὶ πετάχτηκε ὀλόρθω, σὰν τὴ λάμια, σκούζοντας...
— Ἀθλιότης, οὔτιδανότης! Ἀναίδεια!... Θεοφιλε πηγαίνωμεν... οὐ συγχρώνται! Ἰουδαῖοι! Σαμαρείταις!
— Βαρβαρότης, κουταμάρα, προστυχία!
— Μὴ μολύνες, Θεοφιλε, τὴν γλῶσσάν σου!
Τάντρογυνο χόμπησε νὰ φύγη σπρώχοντας δεξιά καὶ ζερβά τὸν κόσμο, σὰ νὰ τὸ κνηγούσανε· ἔλοι σπαρταρήσανε στὰ γέλια κ' ἡ κωμωδία κείνη, πού δὲν τὴν περίμεναν, ἔκανε στὴ δύστυχη τὴν Ὀλγα μεγάλη ἀντίπραξη!
— Τελειώσε, παιδιὰ μου, τελειώσε! Ἄλλη φορὰ δὲν πατῶ δῶ πέρα καὶ νὰ τὸ ξέρετε! Μπα ρεζιλίκα πούπαθα σήμερα! — φώναξ' ἡ κυρία Σεβαστὴ μὲ θυμὸ σὰ φεύγανε...

— Τί ρεζιλίκα ἔπαθεσ κάλε;
— Τὸ ξέρεις, γιὰτρέ, αὐτὰ τὰ πράματα δὲ μ' ἀρέσουνε! Μοῦ κουβαλήσατε δυὸ παλαβοὺς γιὰ νὰ κάνετε κωμωδίες στὴ ράχη μου, νὰ γυρᾶ ὄλος ὁ κόσμος; νὰ μᾶς βλέπη!...
— Ἄλλη φορὰ δὲ θὰ τοὺς ξαναἰδῆς κ' ἔγνοια σου!
— Ὁ καθένας ἔχει τίς ιδέες του· μᾶς δὲ μᾶς κάνανε τίποτα γιὰ νὰ τοὺς ρεζιλιώσωμε, τοὺς κακομοίριδες!
— Τί ἔχουνε νὰ πάθουν ἀπόψε ἓνας Θεὸς τὸ ξέρεει! — μουρμούρισ' ὁ Κώστας, σὰ νᾶχε κάπιο κρυφὸ σχέδιο στὸ κεφάλι του.
— Τί σκίφτηκες, κάλε, τρισκατάρατε;
— Τὸ σπῆτι τους εἶναι χαμηλό, τίσσερα πέντε σκαλιὰ καὶ ἀνεβαίνεις στὸ χαγιατάκι· τὰ παραθύρια δὲν τὰ σφαλοῦν τὴ νύχτα γιὰτι καψώνουνε· τί λέτε, βρε παιδιὰ, ἔρχεστε νὰ τοὺς ρίζουμ' ἓνα γαῖδαρο μῖσα;
— Καλέ τί τρέλλες εἶν' αὐτὲς — φώναξ' ἡ κυρία Σεβαστὴ — τί ἄνοστα κωμώματα! Γιάννη, σοῦ τᾶπαγορεύω νάκαταευτῆς σὲ τέτοιες σάχλες, τὰ κουσεες;
— Καλέ χωράτφε, τὸν πιστεψες;

— Αὐτὸς χωράτφε; θαρρεῖς δὲν τὸν ξέρω; Σὴ κω, Γιάννη, πᾶμὲ νὰ φύγωμε, πᾶει νὰ βραδιάσει!
— Ἀπόψε δὲν μπορῶ νὰ σᾶς συντροφεῶ! Ἀῦρο βράδυ τὰ λέμε, κοίταξε νὰ μοῦχης μεζελίκα! εἶπ' ὁ γιὰτρός σηκωμένος καὶ αὐτὸς γιὰ νὰ φύγη...
— Καλῶς νᾶρθης, γιὰτρέ! πιστεύω πῶς κάπια θὰ βρεθῆ τοῦ γούστου σου...
— Θόδωρε τὸ πρῶτ' σὲ περιμένω στὸν Καθ...
— Ἐρθω Γιάννη, ἔχω μεγάλη ὄρεξη νὰ γνωρισω τὴ Μαριώ σας...
— Ὅρεξη ἔ; Ξυπὴ θὰ σοῦ βγῆ!... Καλὴ νύχτα! Ἡ μάιννα τοῦ Γιάννη, πεισματᾶρα γιὰ δὲ χωράτφε! Θέλοντας καὶ μὴ πῆρε τὸ γιὸ τῆς νὰ τὸν κλεισῆ μὲ τίς κότες, ἀπ' τὸ φόβο μὴν πλεχτῆ σὲ καμιά καινούρικη κωμωδία πού θὰ παιζότανε! Μόλις φύγανε ὁ Κώστας ἔσπασε στὰ γέλια...
— Θαρρεῖτε πῶς χωράτφε; δὲ μοῦ γλυτώνουν ἀπόψε, μὰ τοὺς καῦμούς τῆς Γραμματικῆς πού πέρασα! Μωρὲ θὰ κελαιδῆσῆ στὴν κάμαρά τους ὁ γαῖδαρος πού θὰ πᾶη καπνός!
— Ἄστα, Κώστα, τέτοια χωράτὰ! Δὲν εἶναι παιγνίδι ἀκίντυνο γιὰ μιά νευρικὴ γυναῖκα, σὰν καὶ κείνηνε — τοῦπ' ὁ γιὰτρός στὰ σοβαρὰ καὶ καληνύχτις.

τρας έτσι φέρνεται σε παρόμοιες περιστάσεις, μά και γιατί ένας πατριώτης που κόβεται τόσο για την «ένδοξη της φυλής και δια των μη εξευτελισμόν του συγχρόνου ελληνικού πνεύματος» πρέπει να έχει και την παληκαριά να τα διαφεντεύει αυτά από το φανερό κι όχι κρυμμένος στον ύπνομο της άνωνημίας.

Στην «Πατρίδα» της Τρίτης (9 του Σεπτεμβρη, σελ. 5, στήλ. 4) διαβάσαμε τ'ακόλουθα σε μιά ανταπόκριση από την Κων/πολη :

«Η εφημεριδομανία εξακολουθεί να καταλαμβάνη τους πάντας. Μέχρι τουδε έδοθησαν 128 αλλησεις εις τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν περὶ ἐκδόσεως εφημερίδων. Θὰ ἔχωμεν δὲ καὶ μαλλιαρικὴν εφημερίδα ὑπὸ τὸν τίτλον «Λαός» με διευθυντὴν τὸν γνωστὸν Ιατρὸν κ. Φώτην Φωτιάδην καὶ με συντάκτην ποιόν, ἐὰν ἀγαπάτε, τὸν κ. Ἰωάν. Δραγοῦμην, γραμματεῖα τῆς Ἑλληνικῆς πρεσβείας. Μὴ χειρότερα!»

Ἡ εἶδηση αὐτὴ τῆς «Πατρίδας» μᾶς ξεκαθαρίζει κάπως τὰ πράματα. Δηλ. ἀρχινᾶμε νὰ πιστεύουμε πὼς ὁ λιβελλογράφος τοῦ «Χρόνου» τις περισσότερες πληροφορίες τις πήρε ἀπὸ τὴν Πόλην καὶ τις μαστορεύει στὴν Ἀθήνα καὶ πὼς θὰ ὑπάρχει κάποιος Σαῦλος ἢ Παῦλος (ἢ καὶ Φαῦλος) στὴν Πόλην πὸν μαγερεύει τὰ ψέματα καὶ τὰ σεοβρίζει γι' ἀλήθειες στὸν ἀντιπρόσωπό του τῆς Ἀθήνας.

Μακάρι νὰ βγεῖ εφημερίδα τέτια στὴν Πόλην, κι δια δώσει ὁ Θεὸς καὶ βγεῖ, πρώτοι ἐμεῖς θὰν τὸ χαροῦμε καὶ θὰν τὸ διαλαλήσουμε ἀπὸ τις στήλες μας. Βλέπετε ὅμως, πρὶν ἀκόμα βγεῖ ἡ εφημερίδα τῆς Πόλης ἀρχινῆσανε τὰ κοροκουσουρέματα καὶ οἱ μασκαροκουβέντες. Φανταστεῖτε πιά τί ἔχει νὰ γίνει δια θὰ βγεῖ!

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΜΑΝΩΛΗ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ

ΤΡΕΙΣ ΜΠΑΛΛΑΝΤΕΣ (ΓΙΑ ΠΙΑΝΟ)

Πουλιούνται 1 δραχμὴ ἢ καθεμιά στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμά».

Ὁ Θόδωρος βιαζότανε κι αὐτὸς νὰ φύγη, θέλοντας νὰ συχάση πρώτη βραδυὰ πούθε στὸ Λουτράκι κ' ἔτσι τὸ πολεμικὸ σχέδιο τοῦ Κώστα ἔμεινε μόνο στὸ μυαλό του καὶ τὸ δόλιο δασκαλικὸ ζευγάρι φτηνὰ τὴ γλύτωσ' ἀπὸ κεινούριες τρομαρες!

Β'.

Ὁ Θόδωρος πρῶτ' πρῶτ' ἔκανε τὸ μπάνιο του καὶ πήρε τὸ δρόμο τοῦ Κάβου νὰ βρῆ τὸ μοναστήρι τοῦ φίλου του. Μεγάλη περιέργεια εἶχε νὰ ἰδῆ τὸν περίφημο αὐτὸ Κάβο, πὸν τόσες ὁμορφιές του ἔκουσε, καὶ σκανταλιζότανε κι ὄλας νὰ γνωρίσῃ τὴν πεντάμορφη Μαρῖά, πὸν σὰν ἄλλη Πενταγιώτισσα γέρους καὶ νιὸς κόντευε νὰ λωλάνῃ! Ἀπ' τὸ μεγάλο δρόμο τῆς Περικχώρας ἀρχινᾷ ἕνα δρομάκι κατηφορικὸ, μέσα σ' ἀγριλιές καὶ πεῦκα φουντωμένα, πὸν φέρνει ὡς κάτου στὸν Κάβο, ἀρκετὰ φαρδύ γιὰ νὰ περάσῃ λεύτερα μιά ἀμαξά Ζερβὰ πριναρία καὶ σκίνα μεγάλα, θειριμένα, πὸν πρασινίζουσε τὴν κατηφορὰ ὡς κάτου στὴ θάλασσα. Δεξιά κρεμιέται πὸ πᾶνον τὸ θεώρατο βουνό, με τοὺς ἄλλους δρόμους του, πὸν σὰν ἄσπρες καρδέλες ξεχωρίζουσι ἀπὸ μακριὰ, καὶ τὰ κοκκινωπά ἢ σταχτερά γκρεμὰ, πὸν

«Ο ΝΟΥΜΑΣ» ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ ΓΙΑ τὴν Ἀθήνα Δρ. 8.— ΓΙΑ τις Ἐπαρχίες Δρ. 7 ΓΙΑ τὸ Ἐξωτερικὸ Δρ. 10.

ΓΙΑ τις Ἐπαρχίες δεχόμεστε καὶ τρίμηνες (2 Δρ. τὴν τριμηνία) συντρομίες.

Κανένας δὲ γράφεται συντρομητής ἢ δὲ στείλει μπροστὰ τὴ συντρομὴ του.

10 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κλόσκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια, Ἐθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιοδρόμου (Ἀκαδημία), Βουλῆ, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια), στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντικρυ στὴ Βουλῆ).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Κομματικὰ τοιφλίκια -- Οἱ πόρτες τῆς Χολέρας -- Ἡ καμπίνα τοῦ κ. Παπαμιχαλό..... κτλ. -- Ἡ Πειραιώτικη σκανταλοφάμπρικα -- Φαρμακευτικὴς μπερμπαντιές.

Ο ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΣ θὰ μᾶς φέρει καὶ τὴ χολέρα! — Νὰ, μιά μπόμπα πὸν πέταξε στὴ μέση ἡ «Ἀκρόπολη» τῆς Τετάρτης. Καὶ εἶναι ἡ μπόμπα αὐτὴ γιομάτη ἀλήθεια, γιὰτι κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰν τὸ ἀρνηθεῖ πὼς ὁ κοινοβουλευτισμὸς (ἢ σοσιόκρεια, ὁ κομματισμὸς, τὸ ρουσφέτι) πὸν ἔφερε ὄλα τὰ κακὰ στὸν τόπο μας, θὰ φέρει γὰ συμπλήρωμα καὶ τὴ χολέρα.

Θὰ πεῖτε : Ἐχομε Ὑγειονομεία, ἔχομε Λοιμοκαθατήρια κι αὐτὰ εἶναι ἀρκετὰ νὰ μᾶς προφυλάξουν. Ποιὸς εἶπε πὼς δὲν ἔχομε; Ἀλλὰ καὶ ποιὸς μπορεῖ νὰν τὸ ἀρνηθεῖ πὼς τὰ ὑγειονομεία καὶ τὰ λοιμοκαθατήρια μᾶς εἶναι κι αὐτὰ κομματικὰ τοιφλίκια, πὸν δίνονται γιὰ ρουσφέτι, παχῆτατο ρουσφέτι, στὸν ἕνα καὶ στὸν ἄλλο κομματάρχη, ὅχι γιὰ νὰ προφυλάξῃ τὴ χώρα ἀπὸ τις ἐπιδημίες, μὰ γιὰ νὰ γιομίσῃ τὴν τσέπη του;

Κάθε λόγο καὶ λιγάκι γράφονται στὸν τόπο κατάχρησε κ' ἐμβιασμοὶ κι ἄλλα μασκαράλῃκια πὸν γίνονται στὰ λοιμοκαθατήρια: κάθε λόγο καὶ λιγάκι καταγγέλλονται διάφοροι ὑγειονόμοι πὼς πιέζουσι καὶ καταδυναστεύουσι τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο γὰ χρηματισμό. Κι ὅμως τὰ πράματα μένουσι στὴ θέση τους, γιὰτι ἔτσι σφύρουσι στὸ κόμμα, καὶ κανένας δὲ συγκινεῖται: καὶ νὰ δεῖτε μεθαύριο, ὅτε καὶ ἡ Χολέρα θὰ συγινεθῆ, μὰ θὰ μᾶς καλοῦρθεῖ, ἀφοῦ τῆς ἔχομε τις πόρτες ὁρθάνοιχτες με τὰ ὑγειονομεία μας καὶ με τις μασκαροκαρτανιές μας.

ΠΡΟΤΕΙΝΕ κατ: πολὺ σημαντικὸ ἢ «Ἀκρόπολη».

Πρότεινε νὰ καλέσουμε ἀπὸ τὴ Γερμανία τὸν κατῆλληλο ἐπιστήμονα νὰ μᾶς ἀβρωπίσει τὰ λοιμοκαθατήρια καὶ νὰ μᾶς κανονίσει τὴν ὑγειονομικὴ μας ὑπερέσσια. Ἄγια δουλιὰ αὐτὴ καὶ μακάρι νὰ γενέτανε σὲ μεγαλύτερο κύκλο, μακάρι νὰ φέρναμε ξένους νὰ μᾶς τάβρωπίσουνε καὶ νὰ μᾶς τὰ ταχτοποιήσουνε ὄλα, καὶ πρῶτα πῶτα τὴ Βουλῆ μας καὶ τὰ Ὑπουργεία μας.

Μὰ μπροστὰ σ' ἕνα τέτιο χρυσὸ ὄνειρο στυλῶνεται τὸ παντοδύναμο Κόμμα. Κι αὐτὸ εἶδε καὶ ἡ καχημένη ἢ «Ἀκρόπολη» κι ἀναγκάστηκε νὰ πετάξῃ τὴν μπόμπα τῆς.

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ὅσα νᾶχει ὁ Μεγαλοδύναμος, λύθηκε κι αὐτὸ τὸ σπουδαῖο ἐθνικὸ ζήτημα καὶ θὰ πάει κι ὁ κ. Κ. Παπαμιχαλό κτλ. στὴν Πόλην ἀγγόμενος τῆς μεγάλης κ' ἐθνικῆς ἐκδρομῆς. Εἶθανε καὶ πάθανε νὰ τὸν καταφέρουσι. «Βρέ, ἔλα τζάνουμ!» — Δὲν μπορῶ. — «Μὰ θὰ μᾶς χαλάσει τὴν ἐκδρομὴ!» — «Λυπῆμαι, μὰ τί νὰ σᾶς κίμω!» — Στὸ τέλος, δὲν ξέρουμε καὶ μετὶ πῶς, ἐκάμθη ὁ ἀκαμπτος καὶ νὰ σου τονε σήμερα ἡ γέτης κι ἀρχιστράτηγος τῆς ἐκδρομῆς.

Νὰ δοῦμε τώρα ἂν ἐπιμένει καὶ πάλι στὸ βιζόρι νὰν τοῦ δώσουνε μεσημερινὴ καμπίνα. Γιατὶ καὶ τέτιο ἔπιθε μιά ἄλλη φορὰ, πὸν εἶταν πάλι ἡγέτης σὲ κάττι ἐκδρομῆ.

— Νὰ μοῦ δώτε, κωμαρότε, μεσημερινὴ καμπίνα! Εἶπε μὲ πῶς μόλις πάτησε τὸ ἔγιο τοῦ ποδαρίου στὸ βαπόρι. Κι ὁ κωμαρότος χαμογελῶντας τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Νὰ σᾶς δώσω τότε δύο καμπίνες, μιά στὰ δεξιά κι ἄλλη στ' ἀριστερὰ τοῦ πλοίου γιὰ νὰ βρισκετε πάντα τὴ μεσημερινὴ στὸ ταξίδι μας!

ΟΧΙ διοικητικὴ ἀνάκριση γιὰ τὸ τελωνεῖο τοῦ Πειραιῶς μὰ δικαστικὴ ἀνάκριση. Ὅχι ὁ δάνας κι ὁ τῆδες οἰκονομικὸς ἐπιθεωρητής γιὰ νὰ χρονίσει τὴ δουλιὰ καὶ στὸ τέλος νὰ βγεῖ ἕνα πούρ! μὰ ὁ ἀνακριτής κι ὁ ἐισαγγελέας νὰ βροῦνε μᾶνι μᾶνι τὸν ἔνοχο καὶ νὰ τὸν ἀρπάξουνε ἀπὸ τὸ σβέρο.

Ἔτσι φέρθηκε ὁ κ. Γούναρης καὶ φέρθηκε πολυκαλά. Γιατὶ ἔνοιωσε ἐπιτέλους πὼς αὐτὴ ἡ σκανταλοφάμπρικα πὸν λέγεται «Τελωνεῖον Πειραιῶς» γρειάζεται ξεπτικωμ. Κι τὸ ξεπάτωμα αὐτό, μόνη ἡ Δικαιοσύνη θὰ τὸ κάνει ἂν, ἐνοσεῖται, θαλήγει νὰ δουλέψῃ σὲ Δικαιοσύνη.

ΣΥΣΤΑΙΝΟΥΜΕ στὴν «Ἀκρόπολη» καὶ τοῦτο γιὰ νὰνακαλύψῃ καὶ μιά ἄλλη μπερμπαντιὰ πὸν γίνετα: στὰ φαρμακεία μας. Νὰ δώσει σ' ἕνα εσοπότερη τῆς μιά συνταγῆ, πὸν νὰ γράφει κάπως ἀκριβοῦςτικα γιαιτρικά, καὶ νὰν τοῦ πει νὰν τὴ γυρίσει σ' ὄλα τὰ φαρμακεία τῆς Ἀθήνας.

Καὶ τότε θὰ δει—καὶ θὰ φριξί!—πὼς κάθε Φαρμακεῖο θὰ ζητήσῃ κι ἄλλη τιμὴ γιὰ τὸ γιαιτρικό. Δηλ. τὸ ἕνα θὰ ζητήσῃ 3 δραχμῆς, τὸ ἄλλο 5, τὸ τρίτο θὰ πει πὼς τὸ φτεῖναι τὸ γιαιτρικὸ μὲ 80 λεπτὰ κτλ.

σὲ κάθε στιγμή, θάρρει, εἶν' ἔτοιμα νὰ καταρακλιῆσῃ. Ὅσο κατεβῆναι κανεὶς φερδαίνει πῶς πολὺ τὸ δρομάκι, ὡς πὸν ξανοίγεται στὸν Κάβο σὲ μιά πλατῆα, ὅταν χτιστήκε τὸ σπίτι τοῦ Γιάννη καὶ τὸ διπλανὸ του καφενεδάκι. Εἶναι πετρώδης ἐκεῖ ὁ τόπος κι ἄγριος, στάλα νερὸ δὲν ἔχει κ' ἡμερα δὲν τρα καὶ λουλούδια δὲν προκόβουσι. Πεύκα καὶ μερικὲς ἐλιές ἰσκιώνουσι τὴν πλατεῖτσα, καὶ δάφνες ἀσπροκόκκινες γύρο φουτωμένες τὴν στολίζουσι, δίνοντας τῆς κάποια χάρη ξεχωριστὴ. Στὴ ριζοβουνιὰ δύο τρεῖς μεγάλες σπηλιές χρῆσιμεύουσι γιὰ κοτέτσι κι ἀχερῶνας τοῦ σπιτονοικοκύρη, καὶ λίγο πῶς πέρχ βλίπεις ἕνα χωριάτικο φουρνάκι. Σὰν ἔφτασ' ὁ Θόδωρος, στὸν Κάβο εἶτανε πᾶνω κάτω ἐννιά ἢ ὄρα ὁ ἥλιος δὲν ἔκχιγ' ἀκόμα καὶ ζέστη στὸ δρόμο καθόλου δὲν ἔνοιωσε πὸν καὶ πὸν ἔν' ἀγεράκι δροσερὸ φουσοῦσ' ἀπ' τὴ θάλασσα, γεμάτο ἀρμύλα. Κάτ' ἀπὸ μιά ἐλιά, κοντοκαθισμένη, ἔσκυβε χάρου μιά κοπέλλα, πλόνοντας κάττι σ' ἕνα σκαφίδι. Εἶχε γυρισμένες τις πλάτες στὸ Θόδωρο καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἰδῆ τὴν ὄψη τῆς, μὰ ἡ χάρη τῆς κορμοστασιᾶς, ὅπως εἶτανε γεμμένη, τοῦ μαρτυροῦσε τὴ λεβεντιὰ τῆς, χάρη λουλουδιῶν πὸν λιγάκι στὸ κλοναράκι του! Σπιθηροβολοῦσανε στὸν ἥλιο τὰ δλόξκνη μαλλάκια

τῆς, σὲ μιά πλεξούδα γυρισμένη στὸ κεφάλι, σὰ στεφάνι, καὶ τάνασκουμτωμένα ὡς πᾶνου μανίκια τῆς ἄρηνε γδυμνὰ κάττι μπράτσα τερνιουτὰ, ζυμωμένα, θάρρει, μὲ τὸ γάλα—Χώρις ἄλλο, σκέφτηκε τὸ παιδί, θᾶναι ἡ Μαρῖά, μὲ τὸ δικιο τους μὸν τὴν παινεύσανε!

— Νὰ σοῦ πῶ, καλὸ κορίτσι—τῆς εἶπε ζυγῶνοντας δῶ κάθησ' ἡ κυρία Σεβαστή;

Γύρισε μονομιά; ἔαρνησμένη κ' εἶδειζε τὸλόχαρο προσωπάκι τῆς, μὲ δύο μαῦρα καὶ μεγάλα ματάκια, δικάφανα καὶ λαμπερὰ σὰν ἔξαστερος οὐρανός...

— Εἶσαι τὸ καινούριο παλλικάρι πούρθ' ἀπ' τὴν Ἀθήνα; —τοῦπε χαμογελασμένη...

— Ναι! Πούν' ὁ Γιάννης;

Ὁ κύρ Γιάννης εἶναι κατὰ κεῖ, πῶς ἀπ' τὸ σπίτι, στὸν ἴσκιο!

Πῆγε πῶς ἀπὸ τὸ σπίτι, δυτικά, ὅπως τοῦδειξε, καὶ βρῆκε καὶ τὸ Γιάννη μὲ τὴ μάννα του νὰ πίνουσι γάλα. Τὸ μέρως αὐτὸ εἶτανε τὸ πρῶτ' ἰσκιωμένο ἀπ' τὸ σπίτι καὶ τὸ προτιμοῦσαν, τᾶπομεσῆμερο πᾶλε εἶχε ἥλιος καὶ μαζεύοντανε στὴν ἄλλη πᾶντα, κάτου ἀπὸ τις ἐλιές καὶ τὰ πεῦκα. Ἡ μάννα τοῦ Γιάννη δέχτηκε τὸ παλλικάρι μ' ἀγάπη καὶ πολὺ πρόθυμα κ' εὐγενικὰ τὸ περιποιήθηκε. Κάθη-

Τί συμβαίνει ; Ἄς ποῦμε πῶς τὸ γιαιτρικὸ εἶναι ἀκριβὲς καὶ κοστίζει 2 δραχμὰς στὸν ἴδιον τὸ σπετσέρη. Κεῖνος ποὺ ζητᾷ 5 δραχμὰς θέλει νὰ κλέβῃ τὸν πλάτη του καὶ κεῖνος ποὺ τὸν ζητᾷ ὀφείλοντα λεφτὰ θέλει νὰ τὸν γελάσει καὶ νὰ μὴ τοῦ δώσει τὸ γιαιτρικὸ στὴν ποσότητά καὶ τὴν ποιότητα ποὺ γράφει ἢ ρετσίτα.

Δυστυχῶς αὐτὴ ἡ κακοήθεια γίεται στὰ περισσότερα φαρμακεία τῆς Ἀθήνας καὶ ἡ «Ἀκρόπολις» δὲν ἔχει νὰ κάνει τίποτ' ἄλλο παρὰ αὐτὸ ποὺ τῆς λέμε, νὰ νὰ μᾶς πιστέψῃ.

ΜΑΚΡΙΔΗΣ

(ὁ Καραγιώζικος τοῦ «Ταχυδέμου» τῆς Πόλης)

Στὴν Πόλῃ οἱ μοῦργοι τὴν κοιλιά
μὲ νύχια ξύνουν μυτερά,
ἓνα ἀπ' τὰ ψώρια ἀφτὰ σκυλιά,
Μακρίδῃ, ἐσὺ εἶσαι, φουκαρά.
Χώνουν τὴ μύτη ἂν στὰ στενά
σκουζιῖδια βροῦνε λιγδερά
χώνεις μαζί τους τὸ μπουρνῶ,
Μακρίδῃ φουκαρά.

Τὶς νύχτες διὰν σαματᾶ
σηκώνουν ὄλοι στὴ σειρά,
δῶσ' του κ' ἐσὺ στὸ Γαλατᾶ,
Μακρίδῃ, οὐρλιάζεις, φουκαρά.
Μὰ ἂν σκουζῶν, λέρα ἂν τρῶν, ἂν ξοῦν
τὰ πικροσιμπουρα πλεβρά,
σὰ λόγου σου ὁμως δὲ λυσοῦν,
Μακρίδῃ φουκαρά.

ΔΕΚΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Ἡ Κοινὴ Γνώμη

ΑΙΤΗΣΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

Σεβαστέ μας κ. Χαρολάμπη Ἀντρεάδῃ,

Εἶμαστε καὶ μεῖς ταπεινοὶ ἐργάτες τῆς Ἰδέας, ὅσο κι ἂν τὸν ἔβαν ἀπὸ μᾶς τὸν ἕλς «ἐκμεταλλεῦ τῆς Δημοτικῆς», κι ἔμωσ στὸ σιχωροχάρτι ποὺ τυπῶνεις στὶς τελευταῖες σελίδες τοῦ καινούριου καὶ σοφοῦ βιβλίου σου ἀὴ Ἰδέα» δὲ μᾶς μνημονεύεις καθόλου, ἐνῶ ἀναφέρεις γιὰ δημοτικιστὰδες τὸν κ. Πολ. Δημητρακόπουλο, τὸν κ. Φωκίω Πανᾶ, τὸν

σε κοντὰ τους καὶ πῆρε κι αὐτὸς γάλα, βουτώντας ψωμάκια καφαλισμένα μὲ φρέσκο βούτυρο.

Ἐδῶ ποῦρθεμε, παιδί μου, εἶπ' ἡ κυρία Σεβαστή, νοιώσαμε τί θὰ πῆ ἔξοχ' ὁ ὅλο της τὸ νόημα. Εἴραμε τὸ Μαρούσι, τὴν Κηφισιά, τὰ Φάληρα, μ' αὐτὰ, ὅπως καταντήσανε, δὲν ἔχουνε πιά τις γλυκάδες τῆς ἔξοχ'· ἀμα θὲς κοροὶ γιὰ νὰ βγῆς καὶ τουαλέτες βλαστήματα ! Ἡ ἔξοχ' θέλει ἀνεση, λευτεριά, ἀπλότητα. Ρίχνω τὸ πρῶτ' τὴν μπέρτα μου καὶ κάνω τὸν περίπατό μου, ἀναπνέοντας αὐτὸν τὸν καθάριο ἀέρα, πῦναι βάλσαμο ! Τρῶμε κατ' ἀπ' τὰ δέντρα, κοιμούμεστα, χωρὶς φόβο, μ' ἀνοιχτὰ παράθυρα· στὴν Ἀθήνα μᾶς ποὺ νάφῃσω τὴ νύχτα παράθυρ' ἀνοιχτὰ ! Ἐδῶ δὲ χορταίνω τὸν ἀέρα, μοιάζω τοῦ φτωχοῦ, ποὺ τάνοῖζανε σακκὶ μὲ φλουριά καὶ τοῦπανε : πάρε, παρε, χορτάσε, δυστυχισμένε !

— Ἐχετε δίκιο ! Ἔτσι καὶ γὼ νοιώθω τὴν ἔξοχ'.

— Ἐπειτα εἶναι κάτι μικρὰ πραγματάκια ποὺ ἔχουν τόση γάρη στὴν ἔξοχ' καὶ δὲ σ' ἀφίνουνε νὰ πλήξῃς ! Τὸ ζύμμα, τᾶναμμα τοῦ φούρνου, τᾶμεγμα, τὸ βρέσιμο στὴ φωλιά φρέσκου αἰγού, ὄλ' αὐτὰ

κ. Κλέο Ραγκαβῆ (!) καὶ τὸσους ἄλλους ποὺ πολεμήσανε λυσσασμένα τὸν ἀγῶνα μᾶς. Τί σοῦ κάναμε, ψυχὴ μου, καὶ μᾶς χαντακῶνεις ἔτσι ἕ καρδα κι ἄγρια ; Ἐσὺ, χριστιανὸς ἄθροπος, ποὺ δὲ λείπεις Κεριακὴ ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά, ποὺ μεταλαβαίνεις τέσσερεις φερὲς τὸ χρόνο, ποὺ ὀρμήνευες, τζάνουμ, καὶ τὴν «Ἀποκάλυψη» (εἶδες, κεῖνος ὁ μπερμπαντῆς στὸ «Χρόνο» ποὺ σὲ εἶπε κιάλας καὶ ἡμπροσφῆτη ;) καὶ νὰ κάθῃσαι σήμερα νὰν τὰ βάζεις μὲ τὰ ταπεινά μᾶς τὰ ὀνόματα ;

Ἄς εἶναι ὁμως. Ψάξαμε μὲ τὸ ἀγιοκέρι στοὺς 118 δημοτικιστὰδες τοῦ καταλόγου σου καὶ δὲ βρήκαμε οὔτε τὸν κ. Ψυχάρη, οὔτε τὸν κ. Φωτιάδῃ, οὔτε τίς κ. Εἰρ. Δεντρινού, καὶ Ἄλεξ. Παπαμόσκου, οὔτε τοὺς κ. κ. Κ. Θεοτόκη, Ἰδα, Ἄλεξ. Πανταζῆ, Παῦλο Γνευτό, Γ. Μαρκέτη, Σπύρο Ἀλιμπέρτη, Σταμάτη Σταματιάδῃ, Ἡλία Σταύρο, Κ. Στασινοπούλο, οὔτε τὸσους καὶ τὸσους ἄλλους ποὺ δὲν τὸ πῆρες χαμπάρι, φρίνεται, πῶς γράφουν κι αὐτοὶ οἱ ἔρμιοι τὴ δημοτικὴ.

Καὶ παρηγορηθήκαμε. Καὶ σὲ παρακαλοῦμε μὲ περίσσια εὐλάβεια, ἀμα ξανατυπώσεις τὸ βιβλίό σου, νὰ μὴ μᾶς ξεχάσεις ὄλους τοὺς ἀπεριλειπόμενους, γιὰτὶ μπορούμε νὰ φτάσουμε σὲ κανένα ἀπονενημένο κίνημα καὶ τότε ἡ ἀμαρτία στὸ λαιμό σου. Τί τὰ θές, ἔλλογμῶτατε. Φοβούμαστε μήπως σκάρωσες τὸν κατάλογό σου παραπολύ κομματικῶ, πρᾶμα ποὺ δὲν ταιριάζει σὲ θεοφοβούμενο ἄθροπο.

Δούλοι σου ταπεινῶτατοι ΔΥΟ ΤΡΕΙΣ ΑΔΙΚΗΜΕΝΟΙ

Σημ. τοῦ «Νουμά». Δὲν ἔχετε δίκιο. Ὁ κ. Ἀντρεάδῃς στὸν κατάλογό του ἀναφέρει μοναχὰ τοὺς παιητὰδες κι ὄχι καὶ τοὺς πεζογράφους ποὺ γράφουν τὴ δημοτικὴ.

Ἡ Ρήγισα

Στὴν κ. Ἀλεξάνδρα Παπαμάσκου

Ὁ Ἀδώνιδος ἀγέρας φύσησεν δλόδροσος
μὲ τ' Ἀλωνάρη τ' ἀχνοχάρμα ντυμένη,
πρόβαλε κάποια τρανὴ Ρήγισα στὴ χώρα μᾶς
μὲ γιασεμὰ καὶ γιοῦλια φορτωμένη,
κομὲν' ἀπὸ τὸ μαγικὸ κι ἀφάνταστο
τῆς ὀδοασμένης γλώσσας μᾶς περβόλι·
κάποια φωνὴ βροντᾶει καὶ λέει:

«ὦ !..Ρήγισα...

πανόψηλος μεσουριανῶ κ' ἐνδῶνεται
ὁ φθόγγος ὁ περίτρανος, καὶ σέρνουν ὄλοι
τὴν πολεμῶραχτη κραυγὴ...ἀνταριάζεται

σοῦ φέρνουν κάποια χαρὰ, ὄλα ἔχουν τὴν πείνησ' τους γιὰ μᾶς τοὺς χωραῖτες.

— Ἐγὼ, εἶπ' ὁ Γιάννης, δὲ χορταίνω τὸ ψωμί. Σηκώνουμαι τὸ πρῶτ' τρώγω. Πᾶω ἔπειτα στὸ ψάρεμα καὶ σὰ γυρίσω ξανακοκταίζω. Ἐρχεται τὸ μεσημέρι, νάμαι πάλι πρῶτος καὶ καλύτερος ! Ἡ κίνηση, βλέπεις, ἡ ἀλλαγὴ τῆς ζωῆς...ἴσως καὶ τὸ νερὸ εἶναι χωνευτικῶ.

— Κάθε μέρα κάνεις μπάνιο ;
— Γὼ κάνω θαλασσινὰ μπάνια, τὸ πρῶτ' στὶς ἔφτὰ.

— Εἶδα καὶ τὴν περίφημη τὴ Μαριώ σας· ὁμορφη κοπέλλα, μὰ τὸ Θεό !

— Εἶδες, Θεοδώρη μου. τί εὐγενικὰ χαρακτηριστικά ποὺ ἔχει ; καὶ νὰ ἴδῃς τὴν ζυπνάδα της, τὴν καλοσύνη, τὴν προθυμίαν ! τέλειο κορίτσι, τὸ καυμένο, γὼ τᾶγάπησα σὰν παιδί μου, δὲν μπορῶ πιά νὰ κάνω δίχως αὐτό, ἕς καὶ τᾶνάθρεψα ! ... Ἐχει κατὶ γονεῖς γαϊδούρια, βλέπεις ἀπ' ἀγκαθὶ βγαίνει ῥόδο...

— Τὴν πλερώνετε ;
— Μοναχὴ της προσφέρθηκε νὰ μοῦ δουλέψῃ. Δὲ θὰ τᾶφῶσ, βεβαία, ἔτσι τὸ κορίτσι, σὰ φύγουμει !

τὸ πλῆθος τῶν ἀνίδων, κ' οἱ ἀδικοκαταφρονημένοι
το' Ἀλήθειας φέροντας τὸ λάβαρο,
βαρῶν...βαρῶν...ἀλλόπλητα προσμένει
ἡ Δόξα κρατῶντας δάφνισο κι ἀμάραντο
στεφάνι. μινρώθηκε τ' ἀγέρι
τῆς πατημένης στρατάς· μὰ γλήγορα
ἦρθεν ὁ χρόνος ποὺ πάντα κράζει
«ὀμπρός...ὀμπρός...»

καὶ στρατήσῃ ἡ Ρήγισα

κατὰ τὰ ξένα μέρη.

15 τ' Ἀλωνάρη 1908

ΝΙΚΟΣ ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΣ

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ὁ κ. Κουλουβάτῃς μᾶς παρακαλεῖ νὰ διορθώσουμε στὸ ἐπίγραμμα τοῦ ποὺ τυπώθηκε στ' 291 σὺλλο (σελ. 1, στήλ. 2) τὸ «Ἐγὼ μὲ ὁ γίος τοῦ Χάρωντα, πρὶ καταλάθος γράφτηκε, σὲ «Ἐγὼ μὲ ὁ δρακογέννητος».

— Γιὰ κάποιο Ροδοκανάκη μᾶς μίλησε ἡ «Ἐστία» τῆς Τρίτης. Μὰ ὁ κάποιος αὐτὸς ἔχει βγάλει κάποιο βιβλίό ποὺ γινε κάποια κουβέντα γι' αὐτό. Κι ὅταν κάποιος ἄθροπος βγάλει κάποιο βιβλίό κτλ. παύει πρὶ νάσαι κάποιος. τουλάχιστο γιὰ τοὺς κ. κ. δημοσιογράφους ποὺ καμῶνουνται πῶς παρακολουθοῦν καὶ τὴ φιλοσοφία, καὶ κράζονται μὲ τὸνομά του.

— Τώρα τελευταῖα δίνει καὶ παίρνει στὸ θεάτρο μᾶς ἡ πριγκητικὴ κριτικὴ. Διὰ γιὰ νὰ μιλήσουμε καθαρά, τὰ βασίλισσινά δηλώνουνε πῶς θὰ πάνε στὸ θεῖνα θεάτρο τὸ βράδι γιὰ νὰ δοῦνε τὸ θεῖνα ἔργο. Τὸ πρῶμα γράφεται σκεδὸν πλάτῃ στὰ προγράμματα, γιὰ ἔμπορικὸ σκοπὸ βέβαια, μὰ κι ὁ συγγραφέας, ὅταν ἐνοσιεῖται εἶναι κανένας κουροκίφαλος, τὸ παίρνει πᾶνου του καὶ ἐλαφρογγιζέται φωναζοντας πῶς τὸ ἔργο του ζητήσανε νὰν τὸ δοῦνε κ' οἱ πριγκητες. Καὶ τῶρα νάχουν ὄλες οἱ κριτικὲς τοῦ κόσμου μπροστὰ σὲ μιὰ τέτοιαν ἐπίσημη κριτικὴ !

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

δ. Τζ. Μόναχο. Τὸ βιβλίον δὲν τᾶχουμε στὸ γραφεῖο μᾶς. Νὰν τὸ ζητήσετε ἀπὸ τὸν Εἰσο : 13, rue du Val du Grève, Paris.— κ. Τρ. Ἐδου. Ἐστᾶρ' ἀπὸ λίγα φύλλα θὰν τᾶρχινήσουμε. Γιατὶ βιάζεσαι τόσο ; — κ. Ἀδάμαντο. Νὰ μᾶς τὸ στείλεις. Ἄν εἶναι καλὸ, θὰ δημοσιευτεῖ.— Β. Ρ. στὴν Καλαμάτα. Ὁμ. Δὲ γίνεται. Ἄν ψαλλίδεῖται ὁμως, ψαλλίδεῖσε το καὶ τότε βλέπουμε.

Τώρα, Θεόδωρε, στὴ δουλειᾶ ! — εἶπε ὁ Γιάννης σηκωμένος — ὅτ' πᾶω τώρα στὸ ψάρεμα, τώρα κεί στὰ βραχάκια. Νὰ σοῦ τοιμάξω καὶ σένα τὸ καλαμάκι σου νὰ μὲ συντροφέψῃ.

— Ἰσα ἴσα τρελλαινόμεμα γιὰ ψάρεμα !
— Ὁ Γιάννης μου εἶναι περίφημος ψαράς εἶπ' ἡ μάνα του — στᾶναι νὰ σοῦ πῶ πῶς δὲν τοῦ λείπει, σὰν ψαρεύει, κ' ἡ ὀμπρέλλα !

Ὁ Γιάννης πῆγε στὸ μαγαζὶ κ' ἔφερε ὄλα τῆς ψαρκῆς τὰ σύνεργα : δύο μακρὰ καλὰμα κ' ἓνα κοπι μὲ σπάγγου, φελλοῦς, μολυβάκια καὶ τρίχες μὲ λογιῶ λογιῶν ἀγκίστρια. Διᾶλεξε τᾶγκίστρια ποῦθελε κ' ἔδωσε τὴν τρίχα του σὲ γερὴ κλωστή, μεταξένια ὕστερα τὴν ἔδωσε κι αὐτὴ σὲ μακρὸ σπάγγο, στερεωμένο στὴν ἔκρη τοῦ καλαμιού. Ἐνα μικρὸ μολυβάκι, δεμένο στὴν κλωστή, χρησίμευε γιὰ νὰ βουλιέται τᾶγκίστρι στὴ θάλασσα.

— Τώρα μόνο τὸ δολῶμα μᾶς λείπει — τοῦπ' ὁ Θεόδωρος, τοιμάζοντας κι αὐτὸς τὸ καλὰμα του.

— Μωρὲ ποῦναι κείνο τὸ κορίτσι, κείνο πάντα μοῦ βρίσκει δολῶματα...Μαριώ, ἔ Μαριώ !

— Τί θές κύρ Γιάνκο μ' ;

Ἡ Μαριώ ἦθε πεταχτῆ, ροδοκκινισμέν' ἀπ' τὴ δουλιᾶ της, καὶ κοίταξε τίς προετοιμασίες μ' ἓνα κατεργάριχο χαμογέλιο ποῦλλεγε πολλὰ πρᾶματα· φαίνεται δὲν εἶχε πολὺ μεγάλη μπιστοσύνη στὴν ψαρκῆ τέχνη τοῦ φίλου της !

ΣΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

το γραφείο (δρόμος Ζήνωνος 2) πουλιούνται ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ τὸ ἓνα καὶ 1,25 φρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ, ἀκόλουθα βιβλία τοῦ ΨΥΧΑΡΗ «Τὸνερο τοῦ Γιαννίτη» — τοῦ ΠΑΛΛΗ «Ἡλιος καὶ Φεγγάρι» — τοῦ ΦΩΤΙΑΔΗ «Τὸ γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἡ Ἐκπαιδευτικὴ μας ἀναγέννησις» — τοῦ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ «Ἱστορία τῆς Ρωμιοσύνης», «Μαζώχτρα καὶ Βρουκολακας» καὶ «Νησιώτικες Ἱστορίες» — τοῦ Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΑΔΗ «Οἱ σκιές μου» — τοῦ ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ «τὸ Ἀνεχτίμητο» (δρᾶμα) — τοῦ ΗΑΙΑ ΣΤΑΥΡΟΥ «Θρησκεία καὶ Πατρίδα» — τοῦ ΣΤΕΦ. ΡΑΜΑ «Τὴ Πηλιά καὶ τὰ Καινούρια» — τοῦ Γ. ΑΒΑΖΟΥ «Ἡ ματιὰ» — τοῦ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ «Ζωντανὸ καὶ πεθαμένο» καὶ «Ὁ Ἄσματος» (δρᾶματα) — τοῦ ΛΟΓΓΟΥ «Ἀδρῆς καὶ Χλόη» (μεταφρ. Βουτιερίδη) — τοῦ ΕΥΡΥΠΙΔΗ «Ἡ Μήδεια» (μεταφρ. Περιγαλιτῆ) — τοῦ ΣΟΦΟΚΛΗ «Ὁ Αἴας» (μεταφρ. Ζήσιμου Σίδερη).

Ἡ ΙΑΙΑΔΑ μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν Ἀλέξ. Πάλλη, δρ. 2 καὶ φρ. γρ. 2 1/2 γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ.

Ὁ ΑΘΡΩΠΙΝΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ τῆς κ. Ἀλεξάντρας Παπαδόσκου, χρυσοδεμένος, δρ. 1 1/2 καὶ φρ. γρ. 2 γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ

Τοῦ ΙΑΔΑ «Μαρτύρων καὶ ἡρώων αἵμα.» δρ. 2.

Τοῦ Γ. ΜΑΡΚΕΤΗ Πλουτολογία (Δρ. 1) — Κριτικὴ τοῦ ἄλλου λογισμοῦ τοῦ Κάντ (δρ. 1) — Τὸ δασμολογικὸ ζήτημα στὴν Ἀγγλία (λεπτὰ 50)

Τοῦ ΑΒΑΝΤΡΟΥ Κ. ΠΑΛΑΜΑ «τὰ Πρῶτα τραγούδια» δρ. 1.

Τοῦ ΕΡΜΟΝΑ «τῆς Ζωῆς» δρ. 1.

Τοῦ ΕΛ ΊΑΝΙΑΝ «Γλώσσα καὶ Ζωή» δρ. 2.

Τῆς κ. ΒΙΡΗΝΗΣ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ «Ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦ σαλονιοῦ» δρ. 1.

Τοῦ ΕΝΙΝΤΕΜΕΝΟΥ «Τὸ Μπαρμπάκι» δρ. 1.

Τοῦ ΨΥΧΑΡΗ ὅλα τὰ ἔργα ἀπὸ δρ. 4 ὁ τόμος.

Τοῦ Γ. ΣΚΛΗΡΟΥ «Τὸ κοινωνικὸ μας ζήτημα» δ. 0,50.

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ τοῦ Βλάμη λεπ. 0,50.

— Καυμένη Μαριώ δὲ θὰ μοῦ βρῆς πάλι δολώματα ;

— Σοῦχω μέσιν, κύρ Γιάνγκο κατὶ ἀχιουβάδες καὶ γαριδάκια. Ἔναι τὰ καλῆτερα δολώματα, στᾶσου νὰ σ' τὰ φέρω...

— Μωρὲ σ' εἶσαι δόλωμα μοναχὴ σου, τὸ καλῆτερο δόλωμα ! — εἶπ' ὁ Θόδωρος σὰν ἔφυγε, γελώντας, κ' ἡ μάνα τοῦ Γιάννη τόνε στραβοκοίταζε.

Ἡ Μαριώ τόνε ἔφερε τὰ δολώματα καὶ κινήσανε γιὰ τὸ ψάρεμα, σωστοὶ ψαράδες, χῶρις ὀμπρέλλες ! Ὁ Γιάννης, μάλιστα, γιὰ νὰ μοιάσῃ πιότερο τοῦ ψαρά, φόρεσε κ' ἓνα σιαχὶ χωριάτικο, πού τόνε διαφέντευε στὸν ἥλιον. Πηγαίναν ἀκρογιαλιά, ἀκρογιαλιά, πότε περνώντας ἀμμουδιές καὶ πότε πηδώντας βραχάκια, ὡς πού φτάσανε σ' ἓνα μέρος κατὰ τὴν ἀκρογιαλιά. Τὸ βουνὸ σ' αὐτὴ τῆ μεριά πέφτει ἄλλοθι στὴ θάλασσα καὶ ἀμμουδιὰ δὲν ἔχει καθόλου. Ὅλοθι βράχοι πελώριοι καὶ σπηλιές, χιονάτοι καὶ γλυστεροί, σὰ μαρμαρα πελεκημένα, ἢ πρασινομαυροί, σὰ νὰ κάθισαν πάνω τους μούχλα, βράχοι δᾶ καὶ καὶ ριμμένοι στὴ θάλασσα, λίγο πᾶνον τῆς ἔχοντες σὰ νησάκια. Δὲς καὶ πετροδόλη σὲ κάποτε θυμωμένο τὸ βουνὸ τῆ λυσασμένη φουρτούνα. Σ' ἓνα τέτοιο βράχο, βαθιὰ ριμμένο στὴ θάλασσα, ἴσιο πὸ πᾶνον καὶ πλατὺ, μπόρεσαν τὰ παιδιὰ νὰ φτάσουν πατώντας σὲ μικρὰ βραχάκια, ἐπίτηδες, θορρεῖς, βαλμένα γιὰ νὰ μολώσουν τὴ θάλασσα. Καὶ πᾶνον σταθῆκαν κ' ἐτοιμάσανε τὰ σύννεργα. Ἡ θάλασσα εἶτανε βαθιὰ, διάφανη σὰν κρουστάλλι, καὶ ξεχώριζε κανεὶς κάτου καθάριο τὸ βυθὸ, στρωμένο μὲ λιθάρια. Ρίξανε μέσα ψυγίτες ψωμιού καὶ στὴν ἀρχὴ τρέξανε πεντέξη ψαράκια, τσιμπώντας ἄκρη ἄκρη τὸ δόλωμα, σὰ νὰ τὸ δοκιμάζανε, ὕστερα φανήκανε περισσότερα καὶ στὸ τέλος, σὰ νὰ πῆραν εἶδηση καὶ ἄλλα, μαζεύτηκαν κοπάδι ὀλόκληρο ἀπὸ πέρες, χάνους καὶ πετρόψαχα. Ἐρχόντανε βιαστικά, τσιμπούσαν καὶ φεύγανε, πονηρέμένα, ξαναγυρίζανε πῶς θαρρετὰ καὶ κυνηγοῦσαν τὸ νὰ τᾶλλο μὲ χίλια τρελλὰ παιγνίδια, λαμποκοπώντας μὲς στὸ νερὸ σὰ μπιχλιμπίδια χρυσαφὰ σὲ κουτὶ κρουσταλλένιο ! Ὁ Γιάννης εἶχε πῶς πολλὴ χαρὰ νὰ τὰ καμαρώνῃ παρὰ πιθυμιὰ νὰ τὰ πιάσῃ. Λησμονημένος ἄφανε νὰ τοῦ τρῶνε τὸ δόλωμα, καὶ δὲς τοῦ τοίμαζ' ἄλλα γιὰ νὰ βροῦνε καὶ αὐτὰ τὴν τύχη τοῦ πρώτου. Ἐῖτανε καὶ νευρικός, ἀνυπόμονος, ἄλλο

ΚΕΡΔΟΣ 759.700 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναὶ ! 359,700 δραχμὰς ἔδωκε μέχρι τοῦδε τὸ γραφεῖον τοῦ τραπεζομεσίτου κ. Ἰω. Φωτίου εἰς τοὺς πελάτας του. Ἦτοι ἐκ τῶν ἀγοραστῶν λαχειοφύρων ἡμολογιῶν ἐκ τοῦ γραφείου του ἔχουσι κερδίσει διάφορα ποσὰ, ἀνερχόμενα εἰς τὸν στρογγύλον ἀριθμὸν 359,700 δραχμῶν.

Ὁ κ. Ἰω. Φωτίου θ' ἀναβιβάσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς 1,000,000 δραχμῶν. Ἐπιθυμῶν δὲ ἓνα συμμέτασχοςι τούτων πᾶσαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας, ὑποβιβάζει τὴν προκαταβολὴν δι' ἑκάστην λαχειοφύρον τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς εἰς δρ. 7 καὶ καλεῖ τοὺς θέλοντας ν' ἀγοράσωσι τοιαύτην νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸ τυχερὸν γραφεῖον του, ὅπου πάντως θὰ κληρωθῇ μετ' ἀμοιβῆς ἡμολογία τις καὶ τί χαρὰ νὰ εἶνε ἡ πρώτη μὲ τὰς 70,000 δραχμὰς τὴν 18 Σεπτεμβρίου ὅτε γενήσεται ἡ κλήρωσις.

Ὡσαύτως ἐγγράφονται μέλη τοῦ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Ἰω. Φωτίου «Ταμιευτηρίου» διὰ τὸν λαὸν ἀναγνωρισθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 1 Ἰουνίου 1906 Β. Διατάγματος μὲ διδράχμους μηνιαίας καταθέσεως.

τοῦτο κικὸ ψεγάδι γιὰ ψαρά, κικὶ τραβούσε ξαφνικὰ τὸ σπάγγον πρὶν ἀκόμιν νοιώτῃ καλὰ καλὰ τοῦ ψαριοῦ τὸ τίνεγμα. Φτάνει μιὰ πού ψάρεσε, πούδλεπ' ὁ Γιάννης μὰς νὰ μαζεύονταν γύρω του ψαράκια, γιὰ νὰ πετάξῃ ἀπ' τὴν χαρὰ του καὶ νὰ γελάσῃ κ' οἱ φτέρνες του ! Ὁ Θόδωρος, πῶς πρακτικός, εἶχε πιάσει πεντέξη μικρὰ ψαράκια, κᾶνα δυὸ χάνους κ' ἓνα μπαρμπουάκι.

— Σ' εἶσαι τυχερὸς — εἶπε ὁ Γιάννης — κατὶ κατᾶρθωσες νὰ τσακώσῃς ! Γὼ θὰ γυρίσω μ' ἀδειανὰ τὰ χέρια, νὰ μὲ κοροϊδεύουνε...

— Τί νὰ σοῦ πῶ, Γιάννη μου ! Κά εἰς γιὰ τραγουδιές μὰ γιὰ ψαράς δὲν κάνεις, τὰ ψαράκια σὲ κοροϊδεύουνε καὶ σὺ κάθισαι καὶ τὰ καμαρώνεις... νὰ, μωρὲ, νὰ ! σὺρτο γλήγορα, διάολε !

Κεῖνη καὶ ὅλη τὴν ὥρα ἓνα μεγάλο μπαρμπουῖνι ἔφαινε τριγύρω βόλτες, σοβαρὸ, μεγαλόπρεπο, σὰ νὰ περιφρονοῦσε τᾶλλα, βασιλιάς αὐτὸ σταθῆκε, συλλογιζόμενο. μιὰ στιγμή καὶ χύμησε ξαφνικὰ σὰν κλέφτης, στὸ δόλωμα τοῦ Γιάννη, μὰ πιάστηκε τὸ τρελλὸ καὶ αὐτὸ καὶ σπαρταροῦσε νὰ ξεφύγῃ, τινάζοντας μὲ βιά τὸ σπάγγον μὲ τὴ φωνὴ τοῦ Θόδωρου πρὸ φτας' ὁ Γιάννης νὰ τὸ τραβήξῃ ὄζω γιὰ νὰ μουρλαθῇ ! Ἐ καὶ νὰ τόνε βλέπατε πῶς ἔκανε ! Κρατοῦσε τὴν κλωστὴ ψηλά, μπρὸς στὰ μάτια του, καὶ ὅσο σπαρταροῦσε τὸ ψάρι στὸν ἀέρα, χοροπηδοῦσε καὶ αὐτὸς πᾶ στὸ βράχο, τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του...

— Ὅκ σοῦ φύγῃ, βρε παιδί, θὰ πέτῃ πάλι στὴ θάλασσα, λωλάθηκες ;

— Ἐνα, μωρὲ, μὰ λέοντας !

— Καλὸ, καλὸ ! Μὴ στᾶσου νὰ τὸ ρίξουμε στὸ καλάθι σου, μὴ μὰς φύγῃ... ντροπὴ νὰ πάθουμε τέτοιο ρεζίλι !

— Ἐλα βάλτο σὺ... Ὁμορφο πούναι τὸ καυμένο ! Τὸ λυπάμαι τᾶρα... πῶς σπαρταρεῖ ! Δὲ θέλω πᾶ ψάρεμα, πάμε, Θόδωρε, πάμε !

Ὁ Γιάννης εἶχε βιάσῃ νὰ δείξῃ τὸ κατόρθωμά του. Βάλανε τὸ μπαρμπουῖνι του μαζί μὲ τᾶλλα σ' ἓνα καλάθι πούφαινε μὲ τὰ σύννεργά του καὶ ξεκινήσανε. Καθὼς γύριζαν ἀπ' τὰ βραχάκια, ὁ Θόδωρος πέτυχε νὰ καρφώσῃ μὲ τὸ σουγιά καὶ μιὰ καβουρομάνα, πρῶτα πού φοβόταν ὁ Γιάννης σὰν τὴν κόλαση ! Κρατώντας τῆ ἔτσι καρφωμένη μὲ τὸ σουγιά, τῆς ἔσπασε τὰ δεχάλια τῆς μὲ μιὰ πέτρα, νὰ μὴ δαγκώσῃ, καὶ τὴν ἔριξε καὶ αὐτὴ στὸ καλάθι νὰ βρῇ τὰ ψάρια. Λίγο πῶς πέρα, σὲ μιὰ λακούβα βράχου, πού γίμισε θάλασσα, καθὼς τὴν ἔγλυψε τὸ κουατάκι, φανήκανε γαριδες καὶ ὁ Θόδωρος κοντοστάθηκε...

— Ἐρεῖς, Γιάννη, νὰ ψαρεύῃς γαριδες ;

— Ὅχι ! Κ' ἴσια ἴσια πού χτῆς ρωτοῦσά....

— Στάσου, τὸ λοιπὸ, νὰ σὲ μάθω...

Γονάτισα, κρατώντας τῆς τέσσερις ἄκρες τοῦ μαντυλιοῦ του, τᾶπλωσε μέσ' στὴ λακούβα, κάτ'

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσὸν, ἦτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὠρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκεῖς.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ἡμολογιούχου. Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ἡμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Κιναστήματι καὶ τῇ κλήσει τοῦ καταθέτου ἐν τῷ Ὑποκιναστήματι τῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

Table with 2 columns: Duration (1 1/2, 2, 2 1/2, 3, 4) and Interest rate (1, 2, 4, 5 percent). The text is partially obscured but the structure is clear.

Αἱ ἡμολογίαὶ τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικὰ ἢ ἀνόνομοι.

ἀπ' τὸ νερὸ, καὶ ὁ Γιάννης ἔριξε μέσα ψυχάκια ψωμιού περιμένανε λίγη ὄρα σὲ λιχάκι, τρεῖς τέσσαρες γαριδες, κουμιστιές καὶ λυγιστιές, τρέξανε νὰ πιάξουν τὸ βροῦσιμο. μὰ στὴ στιγμὴ βρεθῆκαν κλεισμένες στὸ μαντύλι ! Τὶς τραβήξαν ὄζω, τὶς παλαμῆδες, καὶ τὶς βάλανε καὶ αὐτὲς στὸ καλάθι.

— Μωρ' εἰμεῖς εἴμαστε μὲ τὸ βασιλιά γενιὰ, ταίρι πῶς δὲν ἔχουμε στὸ ψάρεμα ! — φώναξ' ὁ Γιάννης, γελαστός, καὶ ἀπαράχοντας τὸ καλάθι ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Θόδωρου, τῶστριψε, σὰν κλέφτης.

— Ἐ εἰ ! κῆρι ! Τὰ ψάρια μου, μωρὲ !... τὴν καθουρομένην, τὶς γαριδες... μωρὲ πού σὲ βροῦκαμε !

— Ποιὸς γαριδες ! σὰ δὲν ἔριχνα γὼ τὰ ψωμάκια μαζεύοντανε γαριδες νὰ τὶς πιάσω. ἄμ δὲ !

— Αἴντε, κατεργάση, πού θὰ μὲ πᾶς !

Μὲ τὸ τρεχὸ κοντοζυγώσανε πᾶ στὸ σπιτί, ὅταν εἶδανε τὴ Μαριώ νὰ πλένῃ κατὶ καὶ στὴ θάλασσα. Σταθῆκανε ἀγνάντια, σὰ μαγεμένοι, καμαρώνοντας τὰ χιονάτα τῆς υπράτακα, τὴν χαρὰ τοῦ κορμιού τῆς, τάνεδοκατέβασμα, καθὼς ἐπλένε, τοῦ γραμμένου κόρφου τῆς, σὰν τὰ χηδιάρια τῆς ἀκρογιαλιάς κουατάκια. Καὶ χαμηλά, χαμηλά ἡ κολασμένη ματιὰ χερσόνε τὴν ὄψη τοῦ χερσιτωμένου ποδιοῦ τῆς, μικροῦ μικροῦ, σὰν παιγνίδι, χυτοῦ σὰ δουλεμένο μαρμαρο ! Ἀφαιρέσθη κεῖνη στὴν πλύτη δὲν τοῦς ἔθλεπε ἄφνου γύρισε μιὰ, τοῦς ἀντίκρινε καὶ ροδοκοκκίνησ' ὡς τὸ λαϊμὸ, σὰ νᾶνέθηκε ὅλο τὸ αἷμα τῆς στὸ κεφάλι...

— Τί πλένεις αὐτοῦ, Μαριώ ;

— Ἄχ, κύρ Γιάνγκο μ' ! Μεγάλη σφοδρὰ κοντέψαμ' νὰ πάθουμε ! — εἶπε κεῖνη γλιθερὰ κ' ἓνα δάκρυ κατρακούλησε στὰ ματάκια τῆς.

— Ρί τί πᾶτα, καημένη ; ἔπαθες σὺ τίποτα ; ρώτησ' ὁ Γιάννης μ' ἀληθινὸ πόνο.

— Ἐρεῖς τὸ Ἰωνάση τὸν ξαδερφό μου, πούτανε τὴν Κεριακὴ σπιτί ;

— Κεῖνο τὸ λεβέντη πού κυνηγεῖ ;

— Ναὶ καὶ ! Κεῖνονα γιὰ !...

— Ἐ τί ἔπαθες ;

— Αὐτὸ τὸ κυνηγεῖ θὰ τᾶς φά ! Κυνηγοῦσε στὸ ρουμάνι, στὴν Κινέτα, μὲ κάποιους Μεγαρίτες κ' ἓνας μαγκούφης λάθεψε καὶ πῆγε νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ἐνα βόλι τοῦ φάτῃε στὸ μῆρι. Τώρα μὰς τόνε φέρανε στὴν ἔμαξα. Ἦρθε καὶ ὁ γιατρός μαζί του...

— Ποιὸς γιατρός, ὁ δικὸς μας ;

— Ἄμ ποιὸς γιὰ, ὁ δικὸς σας ! Καλὰ πού βρέθηκε στὸ Λουτράκι. Νά, γλέπει, κύρ Γιάνγκο μ' αἵματα ! Τ' πλένω τὰ σκουτιὰ του...

— Καὶ τί λέει, ὁ γιατρός, βρε Μαριώ ;

— Τῶθγαλε τὸ βόλι... Καὶ πούναι ἡ πληγὴ γλύτωσε, λέει δὲν ἔχ' πεθαμό, μὰ μιὰ ψύχα πῶς πέρα καὶ ἄγγιξε τὴν μεγάλ' φλέβα καὶ τότες... βάλτου ρίχνη !

— Ἐ δόξ' στὸ Θεὸ καψερῆ, πού σώθηκε, μὴ λυπᾶσαι τᾶρα.

(ἀκολουθεῖ)